

Lilac

กลายเป็น
ผ่าน
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ 15

我在无限
游戏里封神

ดูวีล่าเจียว 壶鱼辣椒 เขียน
เหมยจาวเวียน และ เหม่ปู้ เป่ล

Carry วาณ

กลายเป็น
ตำนาน
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ 15

我在无限
游戏里封神

หูอวี๋ล่าเจียว

壶鱼辣椒

เขียน

เหมยจางวียน และ เหมอู่

แปล

Lilac

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุด กลายเป็นท่านเทพในเกมสยองขวัญ ก็เดินทางมาถึงเล่มจบ พุดแล้วก็ใจหาย ตั้งแต่เริ่มทำเรื่องนี้ตอนเล่ม 4 จนถึงเล่ม 15 ก็ผ่านมาเกือบ 2 ปีแล้ว ขอบอกเลยว่าเป็นนิยายที่ใช้คนเปลเยอะมาก เพราะเปลี่ยนคนแปล ถึง 4 คน ความยากก็คือการอิตตีให้สำนวนและคำศัพท์ของนักแปลแต่ละคน กลิ่นกันเป็นเนื้อเดียว อ่านแล้วไม่สะดุด เมื่อรวมกับเนื้อหาในแต่ละตอนเขียน ที่ยากเป็นทุนเดิม ก็ยิ่งทำให้การตรวจงานนิยายเรื่องนี้ยากขึ้นอีกหลายเท่า แต่ด้วยความชอบส่วนตัว ทำให้วันเวลาที่ต้องทำนิยายเรื่องนี้ไม่ได้ทรมาณ ขนาดนั้น ยิ่งทำก็ยิ่งหลงรักตัวละครทุกตัว โดยเฉพาะไปทิวซึ่งเป็นตัวละคร ที่จะดำก็ไม่เชิง จะขาวก็ไม่ใช่ เรียกว่าสีเทาๆ น่าจะเหมาะที่สุด ส่วนตัวละคร ในเรื่องนี้ทุกตัวล้วนมีมิติจนอยากให้อีวิตของทุกคนจบแบบแฮปปี้เอนด์ ไม่ว่าจะเป็นมุขี่ซ้อเจิ้ง หลิวหวนยว หลิวเจียอี่ ถึงเออร์ตา แดเนียล เฟอร์บี้ ตูซานอิง หงเถา ลู้อี้จ้าน ฟางเตียน จอร์เจีย อาแมนด์ รวมถึงเฮยเถา หรือเซียเถา หรือทาวิล พระเอกของเราที่มีหลายชื่อหลายร่างเหลือเกิน และ ตัวประกอบอื่นๆ ไม่ว่าจะสำคัญหรือไม่สำคัญ แต่ก็ทำให้นิยายเรื่องนี้สนุก เข้มข้นอ่านหน้าสุดท้าย

ขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่เดินทางมาด้วยกันจนถึงวันนี้ สุดท้ายเรื่องราวจะจบลงอย่างไร ไปหิลีจะกลายเป็นเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายหรือไม่ โปรดติดตามได้ในเล่มเลยล่ะ หวังว่าแฟนคลับนิยายเรื่องนี้ทุกคนจะเก็บนิยายเรื่องนี้ไว้เป็นหนึ่งในนิยายที่จะหยิบมาอ่านซ้ำๆ นะคะ

ด้วยรัก

บทที่

558

เมืองแห่งทองที่ล่มสลาย ๐๖

แต่ตอนนี้ ขณะที่ เจ้าชายจอร์เจียผู้ถูกยกย่องว่าเป็น ‘แสงแห่งทอง’ เจ้าชายรัชทายาทที่เก็บงำอารมณ์ความรู้สึกต่อหน้าคนอื่นตลอดเวลา กำลังสับสนหยาใจเข้สึกๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินไปทางพระราชวัง

เขาก็มหันหน้า รีบวิ่งผ่านกลุ่มคนซึ่งมองมดด้วยสายตาดที่เต็มไปดว้ความคาดหวังพลางกัถพันกรอด ขอบตาแดงเรื่อ พลันรู้สึกว่าความรู้สึกแปลกประหลาดบางอย่างปะทุอยู่ในอก

...ทำไมทุกคนถึงไม่ยอมอดทนกับฤดูหนาวมากขึ้นอีกนิดเพื่อประเทศนี้ล่ะ

จอร์เจียเข้าไปในพระราชวัง เขาเดินผ่านทหารรักษาการณ์ที่โค้งคำนับตัวเองอยู่ข้างทางโดยไม่แม้แต่จะเหลือบตามองและไม่หยุดทำความเคารพอีกฝ่ายกลับไปเหมือนเช่นเคย เพียงแค่เดินดุ่มๆ เข้าห้องตัวเอง แล้วหยิบเอาคัณธนูที่มีอาณุภาพรุนแรงที่สุดลงมาจากกำแพง ก่อนมุ่งหน้าไปยังทางเข้าเมืองที่ดูแลโดยสำนักงานเจ้าหน้าที่ทอง

เขากำคัณธนูในมือแน่น แวตามุ่งมั่น

...ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ถูกรู้เรียกว่าเทพเจ้าหรือว่าแขกแปลกๆ เขาก็ไม่อนุญาตให้อีกฝ่ายเหยียบย่างเข้ามาในประเทศกลเรน

นี่คือประเทศของเขา นี่คือประชาชนของเขา ไม่ว่าจะไร้เพียงสาขนาใดหน เขาก็ไม่มีทางยอมให้คนอื่นใช้ทองคำมาเป็นข้ออ้างในการริดเค้นผลประโยชน์จากความเจ็บปวดของพวกเขาเด็ดขาด

จอร์เจียถือธนู ยืนอยู่บนกำแพงเมืองสูงตระหง่านตรงทางเข้า ที่นี่ไม่มีทหารรักษาการณ์ เพราะทหารล้วนถูกเกณฑ์ให้ลงไปต้อนรับแขกผู้สูงศักดิ์ ซึ่งก็คือเทพเจ้าองค์นั้น แม้ในยามปกติ ทหารที่เฝ้ารักษาการณ์อยู่ตรงจุดนี้ก็มิไม่เกินสามถึงสี่นาย เพราะเทพเจ้าได้ช้อนประเทศกลอเรไว้ ถ้าไม่มีคนในสำนักงานจำหน่ายของคอยนำทาง คนทั่วไปก็เข้ามาที่นี่ไม่ได้

แต่วันนี้ทุกคนต่างก็เฝ้ารออยู่ที่ด้านใน นี่หมายความว่าแขกคนนั้นจะต้องเข้ามาด้วยความสามารถของตัวเอง เนื่องจากไม่มีคนนำทาง

ไม่แปลกที่พอจะมั่นใจว่าแขกแปลกๆ คือเทพเจ้า เพราะไม่เคยมีคนนอกเทียบอย่างเข้ามาในกลอเรโดยไม่มีคนนำทางมาก่อน

มหาบุโรหิตรออยู่ที่ทางเข้าเมืองอย่างใจจดใจจ่อ ขณะที่พระราชาทรงนั่งเฝ้าริมฝีปากขาวซีด บรรดาทหารรักษาการณ์มองไปที่ทางเข้าด้วยความกระตือรือร้น หลังจากรอประมาณครึ่งชั่วโมง ก็มีเสียงดังมาจากทางเข้าในที่สุด

เสียงรอกทำหนังกระทบพื้นแข็งๆ ของผู้ชายคนหนึ่งค่อยๆ ดังขึ้น เขาเดินออกมาจากป่าทึบตรงทางเข้าเมือง เผยให้เห็นใบหน้าสวมหน้ากากพร้อมน้ำเสียงเจือรอยยิ้ม “พอลงจากเมืองลอยฟ้าผมก็รีบตรงมาที่นี่ เลยยังไม่ทันได้เปลี่ยนชุด หวังว่าทุกท่านจะไม่ถือสาละ

“ผมคงไม่ได้มาสายใช่ไหม”

คนคนนั้นพูดภาษากลอเรได้อย่างคล่องแคล่ว ทำให้มหาบุโรหิตตกใจจนต้องสุดลมเย็นเข้าปอด ก่อนค้อมกายลงต้อนรับอีกฝ่ายอย่างกังวลและหวาดกลัว “ไม่ได้มาสายครับ!”

“สะ...สวัสดีครับ” พระราชาแห่งกลอเรที่ดูท่าทางประหม่าก้าวขึ้นมาข้างหน้าก่อนยื่นมือออกไป “ผมคือพระราชาแห่งกลอเร”

“ผมรู้” ชายสวมหน้ากากซึ่งก็คือเทพเจ้าตอบด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ เขาถอดถุงมือของตัวเองออกแล้วจับมือกับพระราชา “คุณคือคนที่จะทำข้อตกลงกับผมสินะ

“คุณดูเหมือนพระราชาที่ทำข้อตกลงกับผมเมื่อพันปีก่อนมาก”

“งะ...งั้นหรอครับ” พระราชาผินยิ้ม จากนั้นก็เอ่ยถามเสียงลั่น “งั้นทองคำ...”

“วางใจเถอะ” ชายคนนั้นยื่นมือออกมา ในมือของเขามีหินแร่รูปทรงหลายเหลี่ยมที่ส่องประกายระยิบระยับก้อนหนึ่ง ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงอบอุ่น “หินเปลี่ยนทองอยู่นี้แล้ว

“ก่อนที่เคยเอาให้พวกคุณก่อนหน้านี้เป็นตัวอย่าง แต่นี่คือของจริง เพียงแค่ฝังหินเปลี่ยนทองก้อนนี้ไว้ในสายแร่ เหมืองทองของพวกคุณก็จะกลับไปเป็นเหมือนในอดีต พวกคุณจะสามารถขุดทองขึ้นมาได้เรื่อยๆ ไม่มีวันหมด”

“ทองคำที่ไม่มีวันหมดดังนั้นหรือ” พระราชาทวนคำพูดของชายคนนั้นด้วยน้ำเสียงลั่นเทา

“ใช่แล้ว แค่นี้หินเปลี่ยนทองก้อนนี้ ในอนาคตประเทศของพวกคุณก็จะครอบครองทองคำที่ขุดขึ้นมาได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ใช้ยังไงก็ไม่วันหมด” ชายคนนั้นยิ้มพลางผายมือ “หินเปลี่ยนทองก้อนนี้มีพลังมากกว่าหินเปลี่ยนทองที่พระราชองค์นั้นฝังไว้ในสายแร่เมื่อพันปีก่อนอีก เมื่อถึงตอนนั้น บนถนนของพวกคุณก็จะเต็มไปด้วยผงทองที่โปรยปรายลงมาตลอดเวลา ทุกที่จะเต็มไปด้วยรูปปั้นทองคำ ไม่น่าว่าทุกคนอาจจะได้ครอบครองทองคำที่ใหญ่เท่าตัวเองก็ได้

“ยุคทองของพวกคุณจะกลับมาอีกครั้ง

“แต่ตอนทีฝังมันลงไปในดินต้องระวังสักหน่อยนะ”

เขาเตือนพร้อมรอยยิ้ม “หินเปลี่ยนทองก้อนนี้แตกง่ายมาก และผมก็มีอยู่แค่ก้อนเดียวด้วย”

พระราชาลืมน้ำลายด้วยความประหม่า ทำท่าจะยื่นมือไปรับหินเปลี่ยนทอง ชายคนนั้นก็ยื่นมือออกมาเตรียมจะมอบหินเปลี่ยนทองให้พระราชา

ขณะที่พวกเขาทำการแลกเปลี่ยน จอร์เจียที่ยืนส่งอยู่บนกำแพงเมืองก็ใช้สองนิ้วเหนี่ยวสายธนูเข้าท้าว แวตตาเฉียบคม ลมพัดเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนที่เขามัดไว้เป็นหางม้าสูงปลิวสยาย สีทองสว่างของสายธนูช่วยขับเน้นให้ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของเขาดูเข้มขึ้น

ปลายคันธนูและลูกธนูอันแหลมคมดูแวววาวแปลก ๆ เพราะการหักเหของแสง ขณะที่หน้าอกของจอร์เจียกระเพื่อมอย่างรุนแรง เขากัดฟันแน่น -- นับแต่เขารับตำแหน่งเจ้าชายรัชทายาท นี่น่าจะเป็นเรื่องที่หินหันพลันแล่นที่สุด

และไม่เหมาะสมที่สุดเท่าที่เขาเคยทำมา

โจมตีแขกของประเทศ

จอร์เจียปล่อยสายธนู ลูกธนูถูกยิงออกไปราวกับสายฟ้า แทรกกลางระหว่างพระราชและเทพเจ้า ตรงไปยังหินเปลี่ยนทอง!

ชายคนนั้นรีบชักมือที่ถือหินเปลี่ยนทองกลับคล้ายสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง แต่ลูกธนูที่พุ่งมาด้วยความเร็วดูจสายฟ้ากลับถากมือข้างนั้นของเขาจนเลือดสดๆ ไหลออกมา

“โอ๊ะโอ” ชายคนนั้นหันมามองจอร์เจียที่กำลังขึ้นสายธนูอีกครั้งพร้อมนึกยิ้มกว้าง “ดูที่ว่าประเทศของพวกคุณยังมีคนที่ดูเหมือนไม่ค่อยอยากต้อนรับคนทำการค้าอย่างผมนะ”

“จอร์เจีย!” พระราชมองจอร์เจียที่ยืนสองตาแดงก่ำอยู่บนกำแพงสูงด้วยความตกใจ เขาตะโกนเสียงดังด้วยความโกรธ ก่อนเหลือบมองเทพเจ้าที่อยู่ด้านข้างและดูเหมือนไม่โกรธเลยสักนิดเดียวอย่างขลาดๆ “ลูกกำลังทำอะไร? รีบลงมาเดี๋ยวนี้!”

“ทหาร! ไปพาเจ้าชายลงมาเดี๋ยวนี้!”

มหาบุโรหิตตกใจจนหัวใจแทบหยุดเต้น เขาเอ่ยถามด้วยความตื่นตระหนก “หินเปลี่ยนทองไม่เป็นไรใช่ไหม?”

“ไม่เป็นไร” ชายคนนั้นแบมือออกอย่างไม่ใส่ใจ ในมือนั้นว่างเปล่า จากนั้นก็พุดยิ้มๆ “ผมเก็บแล้ว”

“เร็วเข้า!” มหาบุโรหิตรีบร้องสั่ง “รีบเรียกหมอในเมืองมาทำแผลให้แขกเร็วเข้า!”

“ไม่ต้อง” ชายคนนั้นยิ้มพลางโบกมือปฏิเสธ “นานๆ ที่บาดเจ็บบ้างก็ไม่เลวเหมือนกัน ผมไม่ได้บาดเจ็บมานานแล้ว”

มหาบุโรหิตตะลึงงัน ได้แต่มองชายมองขวาวอย่างไม่รู้ว่าจะควรจะทำตัวอย่างไรดี

“คนที่...” น้ำเสียงของชายคนนั้นกลั้วหัวเราะเล็กน้อย พลางหันไปมองจอร์เจียที่ถูกทหารกลุ่มหนึ่งบังคับพาตัวลงมาจากกำแพงเมือง “ยิงธนูใส่ผมคนนั้นคือเจ้าชายองค์โตของพวกคุณหรือครับ”

พอพระราชโอรสได้ยื่นสายคนนั้นถามเรื่องนี้ แผ่นหลังก็แข็งเกร็งทันที เขาเบี่ยงกายไปขวางสายตาที่ชายคนนั้นมองจอร์เจียเล็กน้อย “เป็นลูกชายคนโตของผมเองครับ ค่อนข้างหย่อนการอบรมอยู่บ้าง ขอท่านอย่าได้ถือสา”

“จะถือสาได้ยังไงล่ะครับ เขาน่าสนใจจะตายไป” ชายคนนั้นยิ้มอย่างสเนกสนใจ แล้วขออนุญาตพระราชโอรสอย่างมีมารยาท “ผมขอคุยกับเขาได้ไหมครับ”

เมื่อเห็นว่ามือของชายคนนั้นยังมีเลือดออก พระราชโอรสก็ลงมือช่วยหนึ่งก่อนพยักหน้าอนุญาตอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก “...ผมจะให้เขามายอมรับผิดชอบ ท่านกลับไปแล้วก็จะให้เขาลงโทษตัวเอง ขอท่านอย่าด่าว่าเขาอย่างรุนแรงเลยนะครับ”

จอร์เจียถูกพาตัวมาหาชายคนนั้น แขนทั้งสองข้างของเขาถูกทหารจับไปหลัง ดวงตาเต็มไปด้วยความดีใจและเยินยา แต่แตกต่างจากภาพลักษณ์ของเจ้าชายผู้สง่างามและอ่อนโยนที่เขาแสดงออกมาโดยตลอด

“จอร์เจีย” พระราชโอรสพูดด้วยน้ำเสียงเข้มงวด ขณะกตริษะของจอร์เจียที่ยังคงตั้งตรงด้วยความดีใจนั้นให้เขาค้อมตัวลงขอโทษคนตรงหน้าอย่างแรง “ลูกทำผิดร้ายแรงด้วยการโจมตีแขกของประเทศ!

“รีบขอโทษท่านซะ!”

“หลังจากกลับไป ผมจะไปรับโทษเอง ไม่ว่าจะลงโทษผมหนักขนาดไหน ผมล้วนยอมครับ” แม้จอร์เจียจะถูกบังคับให้ก้มศีรษะลงขอโทษอีกฝ่าย แต่น้ำเสียงของเขายังคงเยินยา “แต่ผมไม่มีทางขอโทษเขา

“เขาไม่ใช่แขกของกลอเร็น”

พระราชโอรสพูดด้วยความโมโห “จอร์เจีย!!”

“ไม่ต้องเข้มงวดขนาดนั้นก็ได้ครับ ปล่อยมือเถอะ” ชายคนนั้นตัดบทพระราชโอรสก่อนแย้มยิ้ม “คุณชื่อจอร์เจียใช่ไหม”

พระราชโอรสปล่อยมือตามที่อีกฝ่ายบอก จอร์เจียจึงค่อยๆ เงยหน้าขึ้นจ้องชายคนนั้นเสียบๆ

“ดวงวิญญาณของคุณไม่เลยจริงๆ” ชายคนนั้นหัวเราะร่วน “การได้พบดวงวิญญาณแบบนี้ในประเทศอย่างนี้ มันทำให้ผมประหลาดใจและมีความสุขมาก

“เพื่อเป็นรางวัลที่คุณทำให้ผมได้พบดวงวิญญาณที่มีค่าเช่นนี้ ฉันเอาแบบนี้ก็แล้วกัน ในเมื่อคุณยื่นกรานที่จะช่วยประเทศเพื่อฝันที่ทุกคนทำตัวเหมือนอยู่นิทานแห่งนี้จากมือของคนที่คุณคิดว่าเป็นผู้ร้ายอย่างผม ผมก็จะให้โอกาสคุณ

“พวกเรามาเล่นเกมกัน”

ชายคนนั้นโบกมือ หินเปลี่ยนทองขนาดเท่าฝ่ามือที่เประไปด้วยเลือด ก้อนนั้นพลันปรากฏขึ้นในมือเขาอีกครั้ง ก่อนลอยมาอยู่ตรงหน้าจอร์เจีย แล้วเปล่งรัศมีอ่อนๆ ที่ดูอบอุ่นราวกับแสงยามรุ่งอรุณสีทองคำ

“สามวันหลังจากนี้” ชายคนนั้นพูดก่อนยิ้มยิ้ม “สามวันหลังจากนี้ผมจะมาที่นี่อีกครั้งพร้อมหินเปลี่ยนทองก้อนนี้ ถ้าคุณหาวิธีปิดเขตเหมืองทั้งหมดไม่ให้ใครเข้าไปฝังหินเปลี่ยนทองก้อนนี้ลงในสายแร่ได้ ผมจะเก็บหินเปลี่ยนทองก้อนนี้กลับไปแล้วจะไม่มาที่ประเทศนี้อีกตลอดกาล

“แต่ถ้าคุณทำไม่ได้

“...เมื่อถึงเวลานั้น พวกคุณจะต้องมอบความเจ็บปวดทั้งหมดให้ผมเป็นการแลกเปลี่ยน ไม่ว่าจะเป็นความเจ็บปวดที่เกิดจากหินเปลี่ยนทองเมื่อพันปีก่อน หรือความเจ็บปวดที่เกิดจากหินเปลี่ยนทองก้อนนี้ก็ตาม

“แล้วคำตอบของคุณคือ...”

จอร์เจียเงยหน้า ดวงตาสีน้ำตาลของเขากระจ่างใส “ได้”

...เขาตกลงเล่นเกมกับเทพเจ้า และคิดว่าตัวเองจะเป็นผู้ชนะอย่างไร้เดียงสา

เหมือนกับที่พระราชามีเมื่อพันปีก่อนยอมทำข้อตกลงกับเทพเจ้าอย่างไร้เดียงสา

ใจกลางเขตเหมืองที่สิบสาม

มู่อ๋อเจิงแทรกตัวผ่านบรรดารูปปั้นมนุษย์ทองคำนอกเขตเหมือง ก่อนขับรถขนแร่ไปข้างหน้า เมื่อไปจนสุดทางแล้วก็ร่ายงานผ่านไม้คัตติงหูฟัง “ผงทองบนรางมีร่องรอยถูกขับรุดผ่าน รอยค่อนข้างใหม่”

“ฉันน่าจะเป็นร่องรอยที่พวกจอร์เจียเหลือไว้ตอนลงไปข้างล่าง” ไปหลิว

บอก “แสดงว่าพวกเรามาถูกที่แล้ว ถ้าพวกจอร์เจียมาที่นี้เหมือนกัน งั้นก็หมายความว่าที่นี้เป็นที่ซ่อนของนาฬิกาทรายแห่งกาลเวลาจริง ๆ”

“เขตเหมืองอยู่ในตัวภูเขา ทางเข้ามีรูปปั้นทองคำจำนวนมาก” มูซ็องเจิงประเมินสภาพแวดล้อมรอบตัว ก่อนรายงานเสียงเบา “ตรงทางเข้าเหมืองมีรางรถอยู่สองราง ด้านบนมีรถขนแร่อยู่ หนึ่งในนั้นน่าจะเป็นรถขนแร่ที่พวกจอร์เจียขับเข้าไปในเมือง เพราะฉันเห็นรอยลากของรถขนแร่

“เหมืองค่อนข้างลึก ฉันลองถ่ายรูปดูแล้ว เห็นแค่ทางด้านในมีทองคำระยิบระยับอยู่เยอะมาก ดูแล้วตาลาย นอกนั้นมองเห็นไม่ค่อยชัด คงต้องนั่งรถขนแร่เข้าไปดูถึงจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“จะให้ฉันรอพวกนายมาก่อนแล้วค่อยเข้าไปข้างใน หรือจะให้ฉันเข้าไปเองก่อน” มูซ็องเจิงถาม

“ไปหิ้วตอบอย่างไม่ต้องลังเล “รอพวกเราไปหา นายห้ามเคลื่อนไหวนตามอำเภอใจเด็ดขาด แล้วก็อยู่ให้ห่างจากรูปปั้นทองคำพวกนั้นด้วย”

“แต่...” มูซ็องเจิงกระสับกระส่ายเล็กน้อย ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกกระคายคอและเริ่มไอแรงๆ “แค้กๆ ถ้าพวกจอร์เจียได้นำนาฬิกาทรายแห่งกาลเวลาไปก่อนเราจะทำยังไง”

“งั้นก็ปล่อยพวกเขาไป” ไปหลิวยั้งคงนั่ง “เดิมทีพวกเราถูกวางตัวให้เป็นฝ่ายตามในดันเจี้ยนนี้อยู่แล้ว การที่พวกเขาจะได้เปรียบจนแย่งนาฬิกาทรายแห่งกาลเวลาได้ก่อนก็เป็นเรื่องปกติ ในเมื่อข้อมูลที่เรามีไม่เท่ากับพวกเขา ก็ไม่ควรทำอะไรบุ่มบ่าม อีกอย่าง นายถนัดทำอะไรที่สุด”

มูซ็องเจิงซังก

“ถ้าพวกเขาได้ไปก่อนจริงๆ” ไปหลิวพูดด้วยน้ำเสียงสงบ “นายก็ขโมยกลับมาได้เนี่ย ด้วยความเร็วในการเคลื่อนที่กับความระมัดระวังตัวของนาย ในเกมนั้นจะมีแค่ไม่กี่คนที่ขวางหัวขโมยที่แค่อยากขโมยของอย่างนายได้”

“งั้นหรอ” เสียงแผ่วเบาของชายหนุ่มคนหนึ่งดังมาจากส่วนลึกของเหมือง “แต่ฉันว่าน่าจะมีอยู่คนหนึ่งนะ”

ผีเสื้อสีน้ำเงินเขียวกระพือปีกผ่านมูซ็องเจิงซึ่งตกใจจนรูม่านตาหดลง โดยมีงทองเนื้อละเอียดร่วงลงมาจากปลายหางเรียวยาวของมัน มันบินไปเกาะบน

นิ้วชี้ที่ยื่นออกมาของอามันด์ก่อนขยับปิกเบาๆ

มู่ซื่อเจิงหันขวับ ก่อนก้าวถอยหลังไปหลายก้าว แทบหยุดหายใจ--ตอนที่เขาส่งตรวจเขตเหมืองเมื่อครู่ ไม่รู้สึกเลยว่ามีคนซ่อนตัวอยู่ด้านใน

อามันด์ห้อยหัวอยู่เหนือถ้ำ สองเท้าชิดกัน เส้นผมข้างใบหูถูกรวบขึ้นแล้วติดกับเอาไว้ ปล่อยให้ผมอีกด้านตกลงปิดตา เขาสวมเครื่องแบบสีขาวบริสุทธิ์กึ่งขุนขบสีทอง หลังและเอวเหยียดตรง เหมือนคางคกห้อยหัวอยู่บนเพดานถ้ำแต่ถูกแขกที่หลงเข้ามารบกวน จนต้องค่อยๆ ลืมตาขึ้นในที่สุด

ในดวงตาสีน้ำตาลที่ดูนิ่งสงบไร้อารมณ์มีภาพสะท้อนของมู่ซื่อเจิงที่เปลี่ยนมือเป็นกรงเล็บลิงพลางแยกเขี้ยวยิงฟัน

จังหวะการขยับปิกของผีเสื้อที่เกาะอยู่บนเครื่องแบบสีขาวของเขาเริ่มเร็วขึ้น

อามันด์ขออย่างช้าๆ ก่อนทั้งตัวลงจากเพดานเหมืองเบาๆ โดยที่ผมไม่ยุ่งแม้แต่นิดเดียว เขาเงยหน้าขึ้นมองมู่ซื่อเจิงที่อยู่ตรงหน้า แล้วพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ถ้านายยังคงฉุนเฉียวง่ายและตัดสินใจอย่างหุนหันพลันแล่นแบบนี้ในเวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับเรื่องราวต่างๆ ก็ไม่มีทางได้ผลลัพธ์ที่ดีหรอกนะ มู่ซื่อเจิง”

“น้ำเสียงที่ฟังดูเหมือนอยากจะทำร้ายฉันให้อยู่หมัดของนายนี้มันอะไรกัน” มู่ซื่อเจิงกางกรงเล็บลิงด้วยความหงุดหงิด นัยน์ตากลายเป็นเส้นตรงเล็ก ๆ สองเส้น ก่อนจะหัวเราะออกมาด้วยท่าทางกวนประสาท “การที่นายใช้น้ำเสียงแบบนี้พูดกับฉันที่เพิ่งขโมยของมาจากนาย มันออกจะโอ้อวดเกินไปไหม

“คุณผู้เล่านิทานของทีมรุ่งอรุณทองคำ”

“คราวนี้นะเธอ” อามันด์ลูบคางเหมือนกำลังย้อนนึกถึงเหตุการณ์ในตอนนั้น “ก็แค่กับตัวเดียว ไม่ใช่ของล้ำค่าอะไร ไม่ต้องให้ฉันออกจากขบวนไปสู้กับนายจนเสียเวลาหรอก

“แต่ตอนนี้...”

อามันด์เงยหน้าแล้ววาดแขนไปทางขวา ผีเสื้อบินขึ้นจากไหล่ขวาของเขาท่ามกลางสายลม ปิกของมันขยับอย่างรวดเร็ว

“...ของที่นายต้องการขโมยเป็นของที่สำคัญต่อพี่ชายของฉันและทีม

ของนัันที่ลุด

“นายลองดูก็ไ้ ว่านายจะข้ามผ่านชั้นป้องกันของนััน นหือออกจากใจกลาง
พายุเฮอริเคนของนัันไ้ตามที่นายต้องการหรือเปล้า”

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นอำนันดีใช้สกลลัญญะญ (โซ่เฮอริเคน)]

[สกลลนี้จะสร้างดาเมจให้ผู้เล่นที่ถูกโซ่มัดอยู่ตรงใจกลางพายุเฮอริเคน
อย่างต่อเนื่องจนกระทั่งพายุสงบ เวลา CD สกลล 1 ชั่วโมง]

คดออยา

เมืองแห่งทองที่ล่มสลาย ๐7

อากาศที่เคยสงบนิ่งเริ่มหมุน จากนั้นมุซ้อเจ็งก็เห็นพายุลูกใหญ่รวมตัวขึ้นจากอากาศบนพื้นแล้วดูดเอาฝุ่นผงทั้งหมดรอบตัวเข้าไป เขากัดฟันคิดจะลองดูสักครั้ง แต่กลับถูกน้ำเสียงเย็นชาของไป่หลิวที่สั่งมาในหูฟังยั้งไว้ “หนี มุซ้อเจ็ง ค่าพลังชีวิตของนายต้านดาเมจจากสภิลของอามันต์ไม่ได้หรอก

“นายคือผู้เล่นราชาของทีมเรา พยายามวิ่งหนีให้เร็วที่สุด นายต้องมีชีวิตอยู่จนถึงตอนที่นักกลยุทธ์อย่างฉันจะบอกว่านายตายได้ เข้าใจไหม”

“เข้าใจแล้ว!” มุซ้อเจ็งพยักหน้าพลางเหลือบมองพายุเฮอริเคนลูกนั้นอีกครั้ง ก่อนกัดฟันสูบน้ำกลวงให้อีกฝ่าย แล้วหมุนตัววิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว

“ล่อเขาออกไปเพื่อเปิดทางให้พวกเราเข้าเมือง อย่าให้เขาได้อยู่ในพื้นที่เดียวกับจอร์เจียซึ่งสามารถรีเซตสภิลของเขา รังอามันต์ไว้คือเป้าหมายหลักของนายในสนามนี้”

มุซ้อเจ็งกระโดดลงจากตึกสูงรวดเร็ว หลบพายุเฮอริเคนที่เฉียดผ่านเท้าไปได้อย่างหวุดหวิด เลือดซึมออกมาตรงมุมปากของเขาเพราะแรงกระแทกก่อนส่ายเอี้ยวอย่างชั่วคราว “เรื่องกล้วยๆ”

พายุเฮอริเคนขยายใหญ่และมีไซ่ทองม้วนพันกันแน่นซ้อนเป็นชั้นๆ ซ่อนอยู่ด้านใน มันไล่ตามมุซ้อเจ็งไปอย่างไม่ลดละ

ทันใดนั้นหลิวเจียอี้ที่กำลังมุ่งหน้าไปยังเหมืองทองด้วยความเร็วเต็มทีก็หันหน้าไปมองทางด้านหนึ่ง ก่อนเฝ้าปากแน่น “มีเสียงแว่วมาจากทางนั้น

เป็น...”

“เป็นมุขี่เจิง” ไปหิ้วบออย่างใจเย็น “เขากำลังล่ออำมหิตผู้โจมตีหลักของอีกฝ่ายออกไป การเผชิญหน้าตรงๆ ครั้งแรกของเรากับทีมรุ่งอรุณทองคำกำลังจะเปิดฉาก พวกเราต้องรีบแล้ว เพราะนับจากนี้จะเป็นศึกตัดสินความเป็นความตาย”

“ด้านหน้าคือเหมืองเซตลิบสาม” มู่เคอดูแผนที่แล้วเงยหน้ามองไปหิ้ว “ทีมของจอร์เจียอยู่ด้านในเหมือง พวกเรายังคงใช้กลยุทธ์เดิมอยู่ไหม”

“อืม” ไปหิ้วกวาดตามองทุกคน “จอร์เจียเป็นซัปพอร์ตที่แข็งแกร่ง แถมพวกเขายังเป็นทีมที่มีความสามัคคีและมีความเข้าหากันเป็นอย่างดี ดังนั้นกลยุทธ์พื้นฐานของพวกเราคือแยกกันสู้ หรือจะเรียกว่าหนึ่งต่อหนึ่งก็ได้ ทุกคนต้องพยายามรังสรรค์ของพวกเราไว้หนึ่งคน ลากพวกเขาให้ออกห่างจากจอร์เจีย ทำให้จอร์เจียไม่สามารถช่วยพวกเขาได้ เพื่อลดความได้เปรียบของอีกฝ่าย”

“แต่ปัญหาของกลยุทธ์นี้อยู่ที่...” ถึงเออร์ตาเอ๋อ “ถ้าใช้วิธีสู้หนึ่งต่อหนึ่ง อาจจะทำให้สถานการณ์โดยรวมหยุดชะงัก ซึ่งทั้งสองฝ่ายย่อมหวังให้ผู้เล่นราชาของตนมาทำลายสภาวะชะงักงันนี้”

“เชื่อว่าเรื่องนี้ประธานจอร์เจียจะต้องคิดเหมือนผมแน่นอน” ไปหิ้วอมยิ้ม “เพียงแต่เขาให้อำมหิตเป็นผู้เล่นราชาของเขา ส่วนผมให้มุขี่เจิงเป็นผู้เล่นราชาของผม

“ต่อไปก็ต้องดูฝีมือของพวกเขาล้วนแล้วว่าเป็นยังไง

“ตอนนี้” ไปหิ้วหันไปมองบรรดารูปปั้นมนุษย์ทองคำที่ถือป้ายประท้วงตรงหน้าทางเข้าเหมือง แล้วพูดเสียงเรียบ “ให้เราเข้าสู่พื้นที่หลักที่มีค่าที่สุดของเมืองแห่งทองนี้กันก่อนเถอะ

“ขึ้นรถชนแล้ว”

รถชนแรดดูเหมือนไม่ใหญ่ แต่กลับบรรทุกทุกทีมของไปหิ้วได้ทั้งหมด เพียงแค่ต้องนั่งเบียดกันหน่อยเท่านั้น ถึงเออร์ตาที่นั่งอยู่ด้านหลังสุดทำหน้าที่ดันโยก จากนั้นรถชนแรกั้แล่นฉิวไปตามราง

หิวเจียอีสำรวจรถชนแรที่ยังคงทำงานได้ดีคันนี้ ก่อนตะปากลสองครั้ง

อย่างอดไม่ได้ “ประธานจอร์เจียคนนี้ช่างมีคุณธรรมเหลือเกิน ถึงได้ไม่ทำลายรถชนแร่คันนี้ทิ้ง

“ถ้าไปหลิวเป็นฝ่ายมาถึงก่อนละก็ เขาขับรถชนแร่หนึ่งคัน ส่วนรถอีกคันจะต้องถูกเขาวางระเบิดไว้ด้านล่าง พอมีคนดึงคันโยกก็จะระเบิด ส่งคนทั้งทีมไปสวรรค์ทันที”

“จอร์เจียเป็นเจ้าของชาย จะมีท่าทางของผู้สูงศักดิ์บ้างระหว่างแข่งขันก็เป็นเรื่องปกติไหม” ไปหลิวผายมือพลางทำหน้าที่สื่อ “ประชาชนคนธรรมดาที่แสวงหาความคุ้มค่าอย่างฉะฉานย่อมทำได้แฉวกับดักไว้ทุกที่ที่สามารถทำให้ฉันชนะเขาได้ มันขึ้นอยู่กับภูมิหลังของครอบครัวอะนะ ช่วยไม่ได้”

หลิวเจียอึ้ง “...= =”

ทำไมคนคนนี้นักลบลุดถึงวิธีการสกปรกๆ ด้วยท่าทางปกติแบบนี้ได้ละ

“แต่เหตุผลที่จอร์เจียไม่ได้เล่นสกปรกกับรถชนแร่คันนี้ ด้านหนึ่งอาจเป็นเพราะความเป็นสุภาพบุรุษผู้เถรตรงของเขา แต่อีกด้านคงเพราะไม่อยากทำลายที่นี้ละมัง” ไปหลิวลูบคาง “ยังงี้ที่นี่ก็เป็นประเทศของเขา จะเป็นต้นหญ้าหนึ่งต้น ต้นไม้หนึ่งต้น หรือรถชนแร่หนึ่งคันก็ไม่น่าจะมีค่ามากสำหรับเขา

“แต่แน่นอนว่าเหตุผลที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดก็คือ...”

ไปหลิวอมยิ้มแล้วพูดต่อ “เขาคิดว่าการปล่อยให้เราเข้าไปในเมืองซึ่งเป็นแผนที่เขาคำนวณมากกว่า น่าจะทำให้เขามีโอกาสชนะเรามากขึ้น”

รถชนแร่ส่งเสียงดังเอี้ยดอ๊าด เล่นฉิวราวกับรถไฟเหาะ เลี้ยวหลายรอบก่อนจะเข้าไปในเมืองขนาดใหญ่

ทันทีที่เขาไปในเมืองขนาดใหญ่แห่งนั้น แม้แต่หมู่เคอที่เคยเห็นโลกมาไม่นานก็ยังตะลึงงัน ถึงเออร์ดำกับหลิวเจียอึ้งได้แต่นั่งมองราวกับทำอะไรไม่ถูก ไปหลิวยังคงสงบ แต่ก็อดถอนหายใจไม่ได้ “ช่างเป็นเมืองที่ใหญ่โตเกินกว่าจะจินตนาการได้”

เมืองแห่งนี้มีขนาดเกือบสามหรือสี่เท่าของสนามกีฬาขนาดใหญ่ ครอบคลุมพื้นที่ภูเขาทั้งลูก และภูเขาลูกนั้นก็ถูกระเบิดจากด้านบนราวกับการระเบิดของภูเขาไฟ ตรงกลางเป็นปล่องขนาดใหญ่ทอดยาวจากบนลงล่าง ทำให้ลำแสงสามารถส่องเข้าสู่เมืองได้โดยตรง มีรางหลายสิบรางไขว้กันไปมาอยู่ภายใน

ซึ่งไม่ได้ตั้งอยู่บนเนินดินหรือนั่งร้านสังเกตการณ์ แต่ถูกแขวนห้อยลงมาจากเพดานด้วยสายเคเบิลที่ทำจากเหล็ก ดังนั้นร่างเหล่านี้จึงลอยอยู่กลางอากาศทั้งหมด

และบนผนังทั้งสี่ด้านของเหมืองก็มีคนงานเหมืองจำนวนมากลอยอยู่กลางอากาศ พวกเขาสวมชุดป้องกันและถือเครื่องมือชุดเหมืองเหมือนกำลังทำงานอยู่

ถ้าจะพูดให้ละเอียดกว่านี้ ก็คือรูปปั้นคนงานเหมืองทองคำ

คนงานเหมืองเหล่านี้ดูเหมือนไม่รู้ว่ากฎพิบัติที่จะเปลี่ยนทุกคนให้กลายเป็นทองคำกำลังจะเกิดขึ้น พวกเขายังคงทำงานไปเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้เรื่องใดๆ คนงานเหมืองบางคนกำลังพูดคุยเฮฮากับคนงานเหมืองอีกคนที่ห้อยอยู่ด้านข้าง ขณะที่คนอื่นๆ ยังคงทำท่าถืออาหารกิน น่าจะกำลังกินมื้อเที่ยง แต่อาหารของเขาย่อยสลายไปนานแล้ว

คนงานเหมืองในท่าทางต่างๆ ห้อยอยู่กลางอากาศ พวกเขาถูกสต๊าฟไว้ ณ ช่วงขณะหนึ่งของชีวิตเพราะกลายเป็นทองคำ

บนผนังทั้งสี่ด้านของถ้ำใต้ดินกระดากระต่างล้วนมองเห็นทองคำได้รางๆ ถึงขั้นที่ไม่ใช่หินแร่ซึ่งต้องนำไปสกัดต่อ แต่เป็นทองคำจริงๆ ทุกคนล้วนจินตนาการได้ว่าเมื่อสิบปีก่อนสถานที่แห่งนี้คงเป็นเมืองแห่งทองที่คึกคักและมีชีวิตชีวาเพียงใด -- คนงานเหมืองทองโรยตัวลงมาจากยอดเขา ทำงานชุดทองตลอดทั้งวัน รถชนแร่วิ่งไปมาบนรางแขวนเพื่อขนส่งทองคำที่ขุดได้ไปยังสำนักงานจำหน่ายทองที่ละคันๆ ใบหน้าของทุกคนล้วนประดับด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุข

แสงจากข้างนอกที่ส่องลงมาจากยอดเขาหักเหและสะท้อนลงบนรูปปั้นคนงานเหมืองทองคำเหล่านี้กับทองคำบนผนังถ้ำจนเกิดเป็นรัศมีพร่างพรายกลายเป็นภาพทั้งดงามอย่างไม่น่าเชื่อ

“นี่น่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน” มูเคอพลันได้สติ “คนงานเหมืองทองเหล่านี้ยังทำงานอยู่ ถึงได้กลายเป็นทองคำทั้งๆ ที่ห้อยอยู่ด้านบนแบบนี้”

“พวก รูปปั้นตรงหน้าทางเข้าเมืองทองก็เหมือนกัน” หลิวเจียอี่ซหมัดคิ้ว

ขณะย่อนึกภาพที่เห็นตอนเข้ามา “พวกเขาดูเหมือนมาขัดขวางแผนการโอนเขตเมืองทองให้กับสำนักจัดการพวกนกริตอันตรายของจอร์เจีย ก็เลยกลายเป็นทองคำอยู่ที่หน้าทางเข้าเขตเมือง”

“ถ้าบอกว่าเหตุการณ์คนกลายเป็นทองคำนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน...” ไปหลัวครุ่นคิด “นั่นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับสัตว์ในสำนักงานจำหน่ายทองพวกนั้นก็ดูไม่ค่อยสมเหตุสมผล เพราะสัตว์พวกนั้นเข้าไปอยู่ในสำนักงานจำหน่ายทองหลังจากที่นั่นปิดทำการไปนานแล้ว ก่อนค่อย ๆ กลายเป็นทองคำ

“ถ้าสมมติว่าสิ่งที่ทำให้สิ่งมีชีวิตกลายเป็นทองคำคือพวกนกริตอันตรายบางตน งั้นก็ควรมีตัวแปรอื่นซึ่งทำให้พวกนกริตอันตรายตนนี้ส่งผลต่อสิ่งมีชีวิตที่เรายังไม่รู้อยู่อีก

“ส่วนตัวฉันคิดว่าเป็นความหนาแน่น” ไปหลัวผายมือ “สมมติฐานแรกของฉันคือความหนาแน่นของผงทอง ยิ่งเป็นที่ที่มีผงทองเยอะ สิ่งมีชีวิตก็จะยิ่งเปลี่ยนเป็นทองคำเร็วขึ้น แต่หลังเข้ามาภายในเมืองทอง สมมติฐานนี้ก็ดูไม่ค่อยสมเหตุสมผลสักเท่าไร เพราะในนี้ไม่ได้มีผงทองเยอะเท่าด้านนอก”

“ดังนั้นน่าจะไม่ใช่ผงทอง” มูเคอคิดตาม “เป็นไปได้ไหมว่าจะเป็นผู้ผงจากหินชนิดอื่นที่มีลักษณะคล้ายผงทอง

“เช่นผู้ผงจากพวกนกริตอันตรายบางตน”

“ก็อาจจะเป็นไปได้” ไปหลัวมองไปตามเส้นทางของรถชนแร่ “ดังนั้นน่าจะเกิดอะไรบางอย่างขึ้นในวันที่มีการประท้วง ทำให้ผู้ผงจากพวกนกริตอันตรายแพร่กระจาย จนคนในประเทศนี้กลายเป็นรูปปั้นทองคำหลังจากสุดดมเข้าไป

“แปลก ๆ แะ...”

ไปหลัวกดเปิดหน้าต่างระบบของตัวเองขึ้นมาดู “ยังเป็นปัญหาเดียวกับก่อนหน้านี้ พวกเราน่าจะมาถึงสถานที่ที่มีความหนาแน่นของพวกนกริตอันตรายสูงที่สุดแล้ว เพราะฉันรู้สึกไม่สบายปอดและร่างกายอย่างเห็นได้ชัด แต่หน้าแปลกที่ค่าพลังชีวิตกับค่าสติของฉันยังคงปกติดี ไม่ปรากฏว่าลดลงเลยสักนิดเดียว

“งั้นพวกนกริตอันตรายตนนี้ส่งผลกระทบต่อมนุษย์ยังไ พวกนกริต

อันตรายที่ทำให้มนุษย์กลายเป็นรูปปั้นทองคำ หรือจะเรียกว่าปีศาจดีล่ะ”

“จะลองโจมตีรูปปั้นพวกนี้ดูไหม” มู่เคอถาม “จะได้ปลดล็อกสารานุกรมปีศาจ ไม่น่าว่าในนั้นอาจจะมีคำอธิบายก็ได้”

“ไว้ออกไปจากที่นี่แล้วค่อยลองดูเถอะ” ถังเอ๋อร์ต่ำซึ่งนั่งอยู่ด้านหน้าสุดของรถชนแร่กำลังมองไปข้างหน้าด้วยแววตาลึกล้ำ “ในนี้มีรูปปั้นทองคำเยอะเกินไป หากเกิดปฏิกิริยาลูกโซ่¹ขึ้น คิดว่าพวกเราน่าจะหนีลำบาก

“นอกจากนี้...”

ถังเอ๋อร์ต่ำชะงักเล็กน้อย “ฉันเล่นเกมมาเยอะมาก แถมยังทำงานเกี่ยวกับการจัดการพวกนอกรีตอันตรายในโลกจริง ไม่รู้ว่าประสาทรบู้ของฉันผิดพลาดหรือเปล่า แต่ฉันไม่รู้ลึกถึงกลืนอายของพวกนอกรีตอันตรายหรือก็คือปีศาจจากรูปปั้นทองคำพวกนั้นเลย

“รูปปั้นพวกนั้น...ไม่มีพลังโจมตี”

“ใช่” ไปห้ลู่บุดางพลางใช้ความคิดอย่างหนัก “ปีศาจที่เราพบในเกมก่อนหน้านี้ล้วนตรงเข้ามาโจมตีเรา เหมือนกับรูปปั้นเงือกในไซเรนทาว์นที่จะโจมตีผู้เล่นที่พักไซก่อน แต่รูปปั้นของที่นี่กลับนิ่งเกินไป ทั้งที่ผู้เล่นอยู่ตรงหน้าแท้ๆ”

ถังเอ๋อร์ต่ำเตือนเบาๆ “แต่ในสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายก็เคยเก็บรักษาพวกนอกรีตอันตรายที่มีพลังโจมตีไม่สูงนักเอาไว้จำนวนหนึ่ง”

ไปห้ลู่วูเคราะห์อย่างถี่ถ้วน “ตอนนี้ยังมีเบาะแสไม่พอ ไม่อาจสรุปได้ลงไปข้างล่างกันก่อนเถอะ”

ล้อของรถชนแร่หมุนดังเอี้ยดอ้าด พาตัวรถเคลื่อนที่ข้ามเหมืองที่สูงชัน ยิ่งลึกเข้าไปเท่าไร แสงก็ยิ่งสลัว ทางก็ยิ่งแคบลง คนงานเหมืองที่ห้อยอยู่บนผนังก็ยิ่งมีจำนวนมากขึ้น ถังเอ๋อร์ต่ำหาไฟฉายในรถจนเจอ เขาเคาะมันแรงๆ แล้วเปิด ถ้าเป็นเหมืองขนาดใหญ่ จะต้องขุดลึกลงไปดินถึงจะพบทอง แต่ด้านในนี้ก้อนทองถูกตัดออกมาจากผนังทองคำ-- ผนังถ้ำทั้งสี่ด้านล้วนเป็นทองคำวาววับ ไม่เห็นอะไรในดิน เห็นแต่ลวดลายของหินแข็งๆ จำนวนหนึ่ง

¹ การกระทำที่มีผลต่อเนื่องถึงกันเป็นทอดๆ หรือมีผลต่อกันไปเรื่อยๆ

ที่ไขว้สลับกันไปมาอยู่ภายในกำแพงทองคำขนาดใหญ่ หินเหล่านี้ถ้าถ้าแห่งนี้เอาไว้

“นี่มัน...” หลิวเจียอ้อมมองอย่างทึ่งๆ “ออกจะเกินไปหรือเปล่า”

“แร่ทองคำระดับนี้น่าจะทำเหมืองต่อไปได้อีกเป็นพันปี” มู่เคอถอนหายใจ “เข้าใจแล้วว่าทำไมคนในประเทศกลอเรนถึงได้กลายเป็นแบบนี้”

“...มีนา...” ถึงเออร์ต่ำกตเสียงลง “จอร์เจียถึงเป็นคนออกเงินสร้างสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายเขต 3 ตอนนั้นต้องใช้เงินไม่น้อยเพื่อขยายการก่อสร้างออกไปในทะเล เอาไว้ใช้ป้องกันพวกนอกรีตอันตรายขนาดใหญ่ที่อยู่ใต้ทะเล ฝ่ายการเงินไม่ยอมจ่ายให้ บอกว่าจอร์เจียใช้เงินเกินงบ จอร์เจียก็เลยจ่ายเองทั้งหมด

“ว่ากันว่าเขาจ่ายเป็นทองคำ

“จอร์เจียจ่ายเงินเองด้วยความเต็มใจ ตอนนั้นชูย้งถึงกับปวดใจอยู่พักหนึ่งและบันทึกอย่างหงุดหงิดว่าแผนการเงินของสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายเข้มงวดเกินไป ทั้งๆที่เห็นๆ กันอยู่ว่าสามารถจ่ายได้” ถึงเออร์ต่ำพูดด้วยน้ำเสียงทอดถอนใจ “เขต 3 มีชื่อเสียงด้านความฟุ่มเฟือย ส่วนใหญ่งบการเงินที่ไม่ผ่านการพิจารณาจากแผนการเงินของเขต 3 ล้วนเป็นจอร์เจียที่ควักกระเป๋าเงินตัวเองจ่ายให้เสมอ บางครั้งแม้จะเป็นเงินหลายร้อยล้านเขาก็ยังยอมจ่าย เรื่องของชันไซน์ดีตีคราวก่อนฝ่ายการเงินมีเงินไม่พอ เมื่อจอร์เจียรู้เรื่องก็ช่วยออกเงินส่วนนั้นให้ก่อน ชูย้งซาบซึ้งในน้ำใจของเขามาก

“ดูจากท่าทางตอนจ่ายเงินของเขาก็มองออก เขาไม่คิดว่าเงินพวกนั้นสำคัญจริงๆ” ถึงเออร์ต่ำเงยหน้ามองทองคำในเหมืองแล้วถอนหายใจ “ก่อนหน้านี้ฉันเคยลองเดาว่าต้องเป็นครอบครัวที่มีภูมิหลังแบบไหนถึงสามารถเลี้ยงคนที่ใช้เงินโดยไม่เสียดายอย่างจอร์เจียออกมาได้ ต้องเป็นคนที่มั่งเงินสำรองมากขนาดไหนกัน ที่แท้เขาก็มีภูมิหลังแบบนี้เอง

“จอร์เจียเป็นคนที่ใช้เงินเป็นเบี้ยตรงตามความหมายของตัวอักษรจริงๆ”

จากนั้นถึงเออร์ต่ำก็พูดติดตลกกับไปหลิวอย่างหาได้ยาก “ตรงกันข้ามกับนายเลย นักกลยุทธ์ไป”

ไปหลิวหัวเราะอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนผายมือ “ก็ผมมันเป็นคนตกงาน คนหนึ่ง เงินทุกหยวนทุกเหมาของผมต้องเอาชีวิตเข้าแลก ถ้าจะให้ผมใช้เงิน เป็นเบี้ยละก็ น่าจะลำบากอยู่นะครับ หัวหน้าถึง

“แต่แผนการเงินของสำนักจัดการพวคนอกรีตอันตรายของพวกคุณ น่าสนใจทีเดียว รู้สึกเหมือนเข้มนวดกับทุกๆ เรื่อง ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ชะลอไว้ รอการพิจารณา”

พอพูดมาถึงตรงนี้ ถึงเออร์ต่ำก็นวดขมับอย่างปวดหัว ก่อนพูดเสียงต่ำ “อย่าพูดอีกเลย นั้นมันแผนกปีศาจชัดๆ

“ไม่ได้บอกว่าพวกเขาไม่ดีหรอกนะ ความจริงพวกเขาเป็นคนดีใช้ได้ เพียงแต่ชี้เหนียวไปหน่อย เหมือนหนูผึ้งหนึ่งที่อยากจะสะสมเสบียงไว้สำหรับ ฤดูหนาวเพราะกลัวความหนาวอะไรทำนองนั้น” ถึงเออร์ต่ำถอนหายใจ “รูปแบบ การดำเนินงานของแผนการเงินประจำสำนักจัดการพวคนอกรีตอันตรายก็คือ หลังจากแผนภาคสนามจับพวคนอกรีตอันตรายได้แล้ว แผนจัดการจะแยก ประเภทพวกมันออก ทำเอกสารบันทึกสถิติต่างๆ สรุปรายชื่อพวคนอกรีต อันตรายที่ปลอดภัยและอนุญาตให้เข้ายืมได้ จากนั้นแผนการเงินก็จะเซ็น อนุมัติให้เอกสารเข้ายืมพวคนอกรีตอันตรายที่ส่งมาจากประเทศต่างๆ ทั่วโลก ทำกำไรจากการให้เข้ายืมพวคนอกรีตอันตรายเหล่านั้น และหาเงินมาสนับสนุน การดำเนินงานของสำนักจัดการพวคนอกรีตอันตรายต่อไป

“แต่มีพวคนอกรีตอันตรายจำนวนมากที่ให้เข้ายืมไม่ได้ ไม่เพียงแต่ ให้เข้ายืมไม่ได้ บางตนยังต้องเก็บรักษาไว้ในสภาพแวดล้อมจำเพาะ ยกตัวอย่าง เช่นเห็ดหลินจือเลือดที่ต้องวางไว้ในสภาพแวดล้อมที่แห้ง ไม่มีดินและเลือด ไม่งั้นมันจะสร้างสปอร์ การรักษาสภาพแวดล้อมแบบนั้นเป็นเวลานานๆ ย่อม ต้องใช้เงินจำนวนมาก

“ไม่เพียงเท่านั้น ถ้าพวคนอกรีตอันตรายที่พบตอนฝ่ายภาคสนามออก ปฏิบัติการต่างชนิดกัน ย่อมมีค่าใช้จ่ายแตกต่างกัน

“จริงอยู่ที่พวคนอกรีตอันตรายส่วนหนึ่งมีค่าใช้จ่ายค่อนข้างน้อย” ถึงเออร์ต่ำถอนหายใจอย่างจนปัญญา “แต่ก็มีพวคนอกรีตอันตรายบางส่วน ที่มีค่าใช้จ่ายมหาศาล อย่างชันโซนิคี่ติครั้งก่อน ในเมื่อจอร์เจียรับหน้าที่ดูแล

พวกนอกรีตอันตรายได้ทะเลที่ใหญ่ที่สุด แม้ค่าใช้จ่ายในการดูแลพวกนอกรีตอันตรายเหล่านั้นอาจจะสูงถึงหลายสิบล้านจนกระทั่งเกินหนึ่งร้อยล้าน แต่ก็ต้องยอมจ่าย

“หน่วยงานท้องถิ่นบางแห่งก็พูดจากรู้เรื่อง ยอมจ่ายค่าเก็บรักษาให้เราจำนวนมากทุก ๆ เดือน อย่างเช่นเงินหลายพันล้านของเหตุการณ์ชันโซ่ซิดีที่สุดท้ายก็ตกลงกันได้ เพราะหน่วยงานท้องถิ่นยอมจ่ายเงินจำนวนมาก แต่ก็มีหน่วยงานท้องถิ่นบางแห่งที่ไม่สนใจพวกนอกรีตอันตรายเลย ปลอมให้สำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายจัดการกันเอง อย่างเช่นพวกนอกรีตอันตรายได้ทะเลที่จอร์เจียดูแลอยู่

“พวกนอกรีตอันตรายที่เพิ่งปรากฏไม่นานมานี้ล้วนเป็นพวกนอกรีตอันตรายที่มีค่าใช้จ่ายสูงมาก คนในแผนกการเงินจึงเครียดเป็นพิเศษ เพราะกลัวว่าถ้าพวกนอกรีตอันตรายตนต่อไปปรากฏแล้วเงินจะไม่พอ

“ฉันเข้าใจเหตุผลที่ชวยังไม่ชอบแผนกการเงิน เพราะนั่นเป็นแผนกที่พูดด้วยยากมาก แต่ฉันก็เข้าใจเหตุผลของแผนกการเงินเหมือนกัน เพราะพวกนอกรีตอันตรายที่เราพบมีความไม่แน่นอนสูงมากจริง ๆ

“ถ้านายสามารถยุติยุคสมัยที่มีพวกนอกรีตอันตรายอยู่ทั่วทุกที่ได้จริง ๆ ละก็”

ถึงเออร์ตาี่ยมให้ไปหิ้วอย่างจนปัญญา “ไม่แน่ว่าพวกหนูในแผนกการเงินอาจจะถอดซากางเกงนายกลางห้องให้โฮ แล้วเรียกนายว่าพ่อก็ได้นะ”

“ผมจะพยายามสุดความสามารถครับ” ไปหิ้วอ้อมยิ้ม

สำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายเขต 3 บนทะเลกลอเร็น ในโลกจริง

ณ ศูนย์ควบคุมของหน่วยลาดตระเวนด้วยเรือดำน้ำไร้คนขับที่ตั้งอยู่บนเกาะ คนกลุ่มหนึ่งซึ่งสวมหมวกที่มีอุปกรณ์รับสัญญาณคลื่นวิทยุเครื่องหนึ่งกำลังนั่งอยู่หน้าแผงควบคุมพลาสมองดูสัญญาณเรดาร์ตรวจจับได้น้ำที่ส่งมายังหน้าจอแสดงผล ก่อนรายงานด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“รายงานหัวหน้าหน่วย ตอนนี้ยังไม่พบว่ามีใครเข้าใกล้พวกนอกรีตอันตราย รหัส 0073 จบการรายงานครับผม!”

มีเสียงดังขึ้นในหูฟัง “สังเกตการณ์ต่อไป! หัวหน้าจอร์เจียสั่งไว้ ก่อนเขาจะกลับมา ห้ามให้ใครเข้าใกล้พวกนอกรีตอันตรายรหัส 0073 ภายในระยะหนึ่งพันเมตร!”

เจ้าหน้าที่ยึดตัวตรง “รับทราบ!”

หลังจากเสียงในหูฟังเงียบไป เจ้าหน้าที่คนนั้นก็ขยับตัวอย่างเหนื่อยอ่อน ก่อนคว้าถ้วยกาแฟที่วางอยู่ข้างแผงควบคุมพลางคิดว่าจะดื่มให้หมดในคราวเดียว แต่เมื่อเขายกแก้วขึ้นกลับพบว่ากาแฟหมดแล้ว

“เหนื่อยจังเลย” เจ้าหน้าที่ที่นั่งอยู่ด้านข้างยึดตัวมิดซีเกียจ ก่อนกลับไปนั่งเก้าอี้จ้องหน้าจอแสดงผล “ต้องเฝ้าไปถึงเมื่อไหร่เนี่ย นี่ก็หนึ่งวันหนึ่งคืนแล้วนะ

“แค่จดหมายเตือนฉบับเดียวเอง มีคำขอให้เจ้าหน้าที่ทั้งเขต 3 ต้องยุ่งุ่นวายขนาดนี้เลยหรอ”

แม้จะห่มเทแรงกายแรงใจให้งานของตัวเองเต็มร้อย แต่พอเจ้าหน้าที่ที่เพิ่งรายงานสถานการณ์เสร็จได้ยื่นคำพูดนี้ก็หันไปพูดกับอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงเหนื่อยล้า “...แม้จะรู้ว่าหัวหน้าจอร์เจียทำอะไรย่อมมีเหตุผลของเขา แต่ตอนที่ฉันนั่งอยู่ที่นี้ ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าควรสังเกตอะไร

“ฉันไม่รู้ว่าจะต้องใช้วิธีไหนถึงจะสามารถไขมยพวกนอกรีตอันตรายขนาดใหญ่แถมยังอยู่ที่กันทะเลแบบนี้ไปได้”

“นั่นสิ” เจ้าหน้าที่คนนั้นผายมือ เสียงในหมวกกันน็อกหัวเราะชอบใจ มุมปากภายใต้หน้ากากปรากฏเขี้ยวแหลมคมสองซี่ “เฝ้าอยู่ที่นี้มาหนึ่งวันแล้วฉันก็ไม่รู้ว่าอะไรจะขโมยมันยังงี้เหมือนกัน”

“...อะไรนะ...ขโมยยังงี้?!” เมื่อสังเกตเห็นว่าเจ้าหน้าที่คนนั้นมีบางอย่างผิดปกติ เจ้าหน้าที่ที่เพิ่งรายงานสถานการณ์เสร็จพลันสะดุ้งตื่นจากสภาวะผ่อนคลายจากความเหนื่อยล้า ทันใดนั้นเขาก็ตระหนักได้ว่าเจ้าหน้าที่คนนี้มีบางอย่างผิดปกติ--ท่าทางเขาดูซีเกียจเกินไป ต่างจากเจ้าหน้าที่เขต 3 ซึ่งได้รับการฝึกฝนมาอย่างเป็นระเบียบ เครื่องแบบเขต 3 ที่ประณีตและตัดเย็บมาอย่างดีบนร่างของเขาก็ดูไม่พอติตัว ทั้งกระดุมคอเสื้อและแขนเสื้อถูกปลดออกจนหมด กลายเป็นชุดที่ทำให้เขาขยับได้อย่างคล่องแคล่วกว่าเดิม

สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ ด้านข้างหูฟังที่คนคนนั้นสวมอยู่มีสัญลักษณ์รูปลิงตัวเล็ก ๆ -- เขต 3 ไม่มีทางใช้ของที่มีสัญลักษณ์ตัวการ์ตูนแบบนี้แน่นอน!

“แกเป็นใคร?!” เจ้าหน้าที่ที่เพิ่งรายงานสถานการณ์เสร็จทำท่าจะใช้วิทยุสื่อสารรายงานเรื่องนี้ แต่ทันทีที่เขาหยิบเครื่องขึ้นมา เจ้าหน้าที่ที่น่าสงสยตรงหน้าก็ยกมือขึ้นทวัดไปที่ลำคอของเขา ก่อนพูดอย่างเกียจคร้าน

“รอมาดังหนึ่งวันแล้ว ในที่สุดก็รู้สึกที่ว่าเครื่องนี้แสดงตำแหน่งยังง

“ขอบคุณนะ เด็กน้อยผู้ทุ่มเทให้กับการทำงาน”

ก่อนจะหมดสติ เจ้าหน้าที่คนนั้นได้แต่มองเจ้าหน้าที่ทุกคนด้านนอกลี้มลง กองกับพื้นด้วยความหวาดกลัว

“มู้อือเจิง” หรือเจ้าหน้าที่ที่น่าสงสยคนนั้นถอดหน้ากากบนศีรษะตัวเองออก จากนั้นก็พาดขาทั้งสองข้างไว้บนหน้าจอแสดงผล แล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ก่อนหยิบกาแฟมาดื่มอย่างสบายใจกลางหรีตามองหน้าจอแสดงผล

“ไปลี้วซางเข้าใจหาเรื่องรุ่นนายมาให้ฉันจริงๆ...”

“ในเมื่อให้ฉันมาเล่นโลกอื่นเพื่อขโมยพวกนอกรีตอันตรายที่ใหญ่ขนาดนี้ ตอนนี้ก็ถึงวันหยุดของฉันแล้ว

“อ้อ ขอดูรายละเอียดของพวกนอกรีตอันตรายหน่อยสิว่าใหญ่ขนาดไหน...” “มู้อือเจิง” โน้มตัวไปข้างหน้า ก่อนปรับปุ่มบนแผงควบคุมสองสามครั้ง จากนั้นภาพเคา์โครงที่สมบูรณ์ก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอแสดงผล เขาดูแล้วเลิกคิ้วข้างหนึ่ง “สมแล้วที่เป็นพวกนอกรีตอันตรายที่ใหญ่ที่สุด”

เขายกมูมปากขึ้นยิ้ม มือขวาเปลี่ยนเป็นกรงเล็บลิงที่แทงทะลุถุงมือสีขาวของชุดเครื่องแบบออกมา “ดูจากความยากในการขโมยของชิ้นนี้แล้ว คราวนี้คงต้องขอค่าโอทีเพิ่มสักหน่อยละมั้ง”

บทที่

560

เมืองแห่งทองที่ล่มสลาย ๐๘

‘มุซ้อเจิง’ ดึงถุงมือเครื่องแบบสีขาวที่ถูกเจาะเป็นรูออก ก่อนถอดหูฟังลิงออกจากหมวกกันน็อก ‘มุซ้อเจิง’ พลันหยุดชะงักเมื่อเห็นตัวการ์ตูนลิงฉีกยิ้มกว้างบนหูฟัง ก่อนเบือนสายตาออกเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วสวมมันไว้บนศีรษะ

...ผ่านมานานขนาดนี้แล้วแท้ๆ แต่สิ่งของที่เกิดจากความปรารถนาของเขากียังคงมีสัญลักษณ์ลิงตัวน้อยอยู่ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม

หยวนฉิงฉิง...มีผลกับเขามากขนาดนี้เชียวหรือ

ก็แค่เพื่อนข้างโต๊ะสมัยมัธยมปลายเท่านั้น แถมเธอยังตายไปตั้งนานแล้ว เขาควรจะเดินออกมาจากช่วงเวลานั้นสักที

‘มุซ้อเจิง’ เหลือบมองรูปลิงที่ค่อยๆ ซีดจางบนหูฟังติดไมค์ของตัวเอง ก่อนเบือนสายตาหนีแล้วหมุนตัวเดินจากไป

ในเกม

มุซ้อเจิงที่มีพายุเฮอริเคนกวาดตามาติดๆ หนึ่มาจนถึงด้านล่างพระราชวัง--เท่าที่เขารู้ ที่นั่นคือสถานที่ที่อยู่ห่างจากเหมืองทองที่สุด แต่พายุเฮอริเคนด้านหลังก็ยังคงไล่ตามมาอย่างไม่ลดละ มุซ้อเจิงหันกลับไปมองสองครั้ง เห็นรางๆ ว่าอามันด์ที่มีพายุเฮอริเคนสีทองสวยงามหมุนวนอยู่รอบกายกำลังเดินมาทางนี้

เชียว เวลาสกลิของอามันด์ขนาดนี้เชียว?!

มูซื่อเจิงมองเวลาสกิลกับแถบค่ากำลังกายที่ใกล้จะหมดของตัวเอง ก่อนกักฟันแล้วหยุดวิ่งทันที--เขาวิ่งด้วยความเร็วเต็มที่ไม่ว่างแล้ว จึงคิดว่าจะหยุดสู้กับอามันด์สักพักเพื่อลดค่าพลังชีวิตของอีกฝ่าย

ในเมื่อมียาแก้พิษของหลิวเจียอี้ที่สามารถฟื้นฟูค่าพลังชีวิต เขาน่าจะสู้กับสกิลของอามันด์ได้อย่างน้อยสองครั้ง เมื่อลองคำนวณดู ถ้าอยากขวางไม่ให้ อามันด์ติดต่อกับจอร์เจีย ก็ควรจะรั้งอามันด์ไว้ประมาณสามชั่วโมง

...สามชั่วโมง ไปหิ้วบอกว่ถ้าเขาเคลื่อนไหวได้เร็วพอ ก็น่าจะเล่นดันเจี้ยนนี้ได้จนถึงช่วงท้าย

ความจริงมูซื่อเจิงไม่เข้าใจว่าทำไมไปหิ้วต้องเร่งรีบขนาดนี้ แต่หลังจากเห็นทุกคนสุดผงทองเข้าไปแล้วค่าสถิติกับค่าพลังชีวิตไม่ลดลง ไปหิ้วก็นั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนเพิ่มความเร็วในการเผชิญหน้ากับอีกฝ่ายให้เร็วขึ้นเป็นสองเท่า--ทั้งที่แผนเดิมซึ่งพยายามจะเล่นดันเจี้ยนนี้ให้จบภายในหนึ่งวันของเวลามายในเกมส์ก็ริบมากอยู่แล้วแท้ๆ

แต่ไปหิ้วกลับเปลี่ยนเวลาเป็นสามชั่วโมง

การเผชิญหน้าด้วยความเร็วขนาดนี้เป็นข้อเรียกร้องที่สร้างความกดดันให้กับทุกคนเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เล่นตำแหน่งตระเวนที่เน้นการโจมตีต่อเนื่องอย่างตน

พายุเฮอริเคนที่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วเกือบจะกลืนมูซื่อเจิงที่ลดความเร็วลงหายไปใปในพริบตา โช้จำนวนนับไม่ถ้วนที่พันซ้อนทับกันอยู่ในพายุเฮอริเคนสีทองพุ่งเข้ามามัดมือและเท้าของมูซื่อเจิงทันที ขณะที่โช้เส้นอื่น ๆ กลับหมุนรอบตัวเขาไม่หยุด โช้โลหะเย็นเฉียบทั้งรอยแผลไว้บนร่างกายของมูซื่อเจิง จนค่าพลังชีวิตของเขาเริ่มลดลงอย่างเห็นได้ชัด

แม่ง เจ็บชะมัด!

มูซื่อเจิงทำหน้าเบ๊ยว

อามันด์ที่อยู่ใจกลางพายุเฮอริเคนค่อยๆ เดินมาหา

มูซื่อเจิงพูดเสียงดังอย่างดุร้ายทั้งที่ภายในกำลังอ่อนแอ พลังคำนวณเวลาสกิลของตัวเองในใจ “คิดไม่ถึงว่านายจะยอมแยกจากทีมหลักมาง่ายดายขนาดนี้ นายเป็นผู้โจมตีหลักไม่ใช่เหรอ ไม่กลัวว่าทีมของตัวเองจะสู้ไม่ไหว

จนแพ้แล้วถูกทีมของฉันส่งออกจากเกมในคราวเดียวหรือไม่

“ผู้โจมตีหลักของพวกเราเก่งมากเลยนะ!”

“ที่นายพูดมาก็ฟังดูสมเหตุสมผลดี” อามันต์ที่เดินมาถึงตัวมุชือเงิง พลันเงยหน้าขึ้น “ผู้โจมตีหลักของพวกนายแข็งแกร่งมากจริง ๆ แต่ฉันก็ไม่อาจปล่อยหัวขโมยอย่างนายไป เพราะหัวขโมยอย่างนายอาจจะสร้างผลกระทบที่เลวร้ายอย่างคาดไม่ถึงให้ทีมของฉันก็ได้

“นายที่เห็นหยวนฉิงฉิงตายต่อหน้าต่อตาตัวเองก็เข้าใจเรื่องนี้ดีไม่ใช่หรือ”

ทันทีที่มุชือเงิงได้ยินคำถามนี้ รูปร่างตาของเขาก็หดลงเล็กน้อย ก่อนหัวเราะอย่างขำขันแล้วเหินแนมอีกฝ่ายเสียงพรว “...นายกำลังพูดเรื่องบ้าอะไรกัน แค่เริ่มต้นก็พูดเรื่องไร้สาระซะแล้ว นายกลัวฉันขนาดนั้นเลยหรือ”

“การขโมยของเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง” อามันต์จึงมุชือเงิงด้วยสายตาสงบ “ตัวนายเคยทรمانเพราะเรื่องนี้มาแล้ว ย่อมรู้ว่าความสุขที่นายได้รับจากมันจะกลายเป็นความเจ็บปวดที่ย้อนกลับมาสู่ตัวนายในที่สุด

“ฉันไม่มีทางปล่อยหัวขโมยคนไหนไป และไม่มีทางปล่อยให้ทีมของตัวเองถูกควบคุม เพราะฉันจะขังนายไว้ที่นี่ แล้วกลับไปช่วยทีมของฉัน”

“นายคิดว่าถ้าไม่มีนายคอยเฝ้า พายุเฮอริเคนนี้จะขังฉันไว้ได้นานแค่ไหน” มุชือเงิงหัวเราะเสียงดังเหมือนได้ยินเรื่องตลก “ในเมื่อฉันสามารถขโมยกับของนายจากใจกลางเฮอริเคนได้ ย่อมหนีออกจากใจกลางพายุเฮอริเคนของนายได้เหมือนกัน”

“นายก็รู้ว่าฉันไม่ได้พูดถึงตัวเอง” น้ำเสียงของอามันต์ราบเรียบ “คนที่ฉันพูดถึงคือหยวนฉิงฉิงต่างหาก

“สัญลักษณ์บนหูฟังของนายยังเป็นรูปลิง งั้นนายก็น่าจะยังจำชื่อนี้ได้สินะ”

มุชือเงิงมีสีหน้าแข็งค้าง

“ฉันรู้ว่าถ้าฉันไม่ได้เฝ้าอยู่ที่นี้ โซเฮอริเคนก็คงขังนายไว้ไม่ได้ ดังนั้น...” อามันต์ยกมือขึ้น โดยมีผีเสื้อเกาะอยู่บนปลายนิ้ว สายตาของเขาพลันเปลี่ยนเป็นเย็นชา “ฉัน จะอยู่ที่นี้

“และนั่นก็จะกลับไปช่วยทีมในอีกร่างหนึ่ง”

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นอามันต์สวมใส่สถานะ (สารานุกรมปีศาจ : เซอร์เคนผีเสื้อ)]

[ผีเสื้อแลกดวงวิญญาณกับมนุษย์ ดวงวิญญาณของผีเสื้อเข้าสู่ร่างของผู้เล่นอามันต์และทำหน้าที่เป็นดวงตาพายุเซอร์เคน ทำให้เกิดพายุเซอร์เคนโผล่ติดตามผู้ต้องสงสัยอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันดวงวิญญาณของมนุษย์ก็จะเข้าสู่ร่างของผีเสื้อและสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ รวมทั้งสามารถสร้างพายุเซอร์เคนลูกใหม่ได้ หลังอยู่ในร่างนี้ ผู้เล่นจะสร้างพายุเซอร์เคนได้ทั้งสองทาง]

[เมื่อจุดอ่อนของผีเสื้อที่อยู่ในร่างนี้ถูกค้นพบ การแลกเปลี่ยนวิญญาณของทั้งสองฝ่ายจะถูกตัดขาด]

ผีเสื้อกระพือปีกบินออกไป แสงในดวงตาของอามันต์ที่ยังคงยืนอยู่ที่เดิมพลันจางหาย เหลือไว้เพียงแวตาว่างเปล่าที่ดูเย็นชาและเต็มไปด้วยเจตนาฆ่าเหนือลูกกระเดือกของอามันต์ปรากฏสัญลักษณ์ผีเสื้อกางปีกพร้อมโผบินซึ่งมีสีลันสาดไล่คล้ายรอยสัก และมีแสงแวววาวไหลวนอยู่ในนั้น

‘อามันต์’ คนนี้เงยหน้า ใช้สองตาที่ว่างเปล่าจ้องมู่ชื่อเฉิงซึ่งถูกขังอยู่ในไซ่เซอร์เคน จากนั้นเสียงแปลกๆ ที่ฟังดูน่าขนลุกคล้ายเสียงกระพือปีกของแมลงก็ดังขึ้น

“ใช้พายุเซอร์เคน...ฆ่า...มู่ชื่อเฉิง”

พายุเซอร์เคนที่พัดแรงกว่าเดิมมาแล้ว

ภายในเหมือง

หลังจากผ่านถ้ำมานับไม่ถ้วน ในที่สุดรถขนแร่ก็มาถึงส่วนที่ลึกที่สุดของเหมือง พวกไปหลั้วกระโดดลงจากรถก่อนเงยหน้าขึ้นมองแสงจางๆ ที่ส่องลงมาจากด้านบน เมื่อมองตามแสงนั้นไปจะเห็นรูปปั้นทองคำกำลังกัมขุดอะไรบางอย่าง

“คนคนนี้น่าจะไม่ใช่คนงานเหมือง” มู่เคอเดินเข้าไปดูใกล้ๆ ก่อนตรวดดูรูปปั้นที่นิ่งยงๆ อยู่บนพื้นและกำลังขุดหาอะไรบางอย่างด้วยความตั้งใจ “ถ้าดู

จากเสื้อผ้า เขาน่าจะเป็นคนที่มีตำแหน่งสูงในคณะนักบวชของประเทศนี้

“สิ่งที่นักบวชชุดที่นี่ต้องไม่ใช่ทองคำแน่”

หลิวเจียอ้อมองท่าทางชุดของนักบวชแล้วขยับตัวสองที บนพื้นมีดินและก้อนทองคำกระจัดกระจาย “ถ้าไม่ใช่ลึกมาก

“รู้สึกว่ามันเหมือนกำลังชุดหอยะไรบางอย่าง...” หลิวเจียอึ้งมวดคิ้ว “เหมือนกำลังฝังอะไรบางอย่างมากกว่า

“ปัญหาก็คือเขากำลังฝังอะไร”

“ให้นาฬิกาทรายแห่งกาลเวลาหรือเปล่า” ถึงแอร์ตำถาม

“ไม่น่าใช่” ไปหลิวรูปคาง “ในช่วงสำคัญที่ประชาชนมาประท้วงอยู่ข้างนอก เห็นได้ชัดว่านักบวชรูปนี้รับหน้าที่จากใครบางคน จึงฉวยโอกาสขณะที่ทุกคนถูกถ่วงเวลาไว้เข้ามาทำภารกิจฝังของบางอย่าง ซึ่งคนที่สั่งให้เขามาฝังของที่นี่จะต้องมีตำแหน่งสูง และไม่สามารถเรียกใช้ใครได้ถึงต้องใช้คนที่มียศสถานะอย่างเขา มาทำเรื่องที่ยากลำบากแบบนี้

“การเข้ามาฝังนาฬิกาทรายแห่งกาลเวลาในช่วงเวลาสำคัญแบบนี้ฟังดูไม่ค่อยสมเหตุสมผลเท่าไร”

“คนที่สั่งให้เขามาฝังของบางอย่างที่นี่ ถ้าไม่ใช่พระราชาก็น่าจะเป็นจอร์เจีย เพราะมีแค่สองคนเท่านั้นที่มีคุณสมบัติพอจะสั่งให้นักบวชเข้ามาฝังของบางอย่างที่นี่” หลิวเจียอ้อมองรูปปั้นนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนยื่นมือไปดึงของบางอย่างที่ดูเหมือนผ้าพันคอออกจากด้านในเสื้อคลุมที่เต็มไปด้วยผงทองของรูปปั้น “นี่อะไรนะ”

หลิวเจียอึ้งสะดุ้งผงทองออกจากผ้าพันคอ จากนั้นก็พบคราบสีดำหลายเหลี่ยมบนผ้าพันคอสีขาวที่กลายเป็นสีเหลืองผืนนี้

“นี่ดูเหมือนเป็นรอยบางอย่างหลังจากก้อนหินระเบิด” หลิวเจียอึ้งก้มลงไปดูใกล้ ๆ อยู่นานมาก แล้วจู่ ๆ ก็ปิดปากโออย่างรุนแรง มีผงทองพุ่งออกจากปลายนิ้วไม่หยุด เธอโพลางโยนผ้าพันคอผืนนั้นลงบนพื้นก่อนเหยียบเอาไว้ไม่ให้ใครสัมผัส “แค่ ๆ... นี่น่าจะเป็นพวกนอกรีตอันตรายที่สามารถสร้างทองได้ตนนั้น ผ้าพันคอผืนนี้ห่อพวกนอกรีตอันตรายที่แตกอยู่ด้านใน

“ที่นักบวชรูปนั้นมาที่นี่ก็เพื่อฝังพวกนอกรีตอันตราย เขาน่าจะเป็น...

แค็กๆ คนของพระราชฯ”

“เจียอี หน้าต่างระบบของเธอลดลงบ้างไหม” ไปหลิวหันมาถามอย่างใจเย็น

หลิวเจียอีโพลางกดเปิดหน้าต่างระบบของตัวเอง จากนั้นก็ส่ายหน้า “ไม่ลด ทั้งค่าพลังชีวิตกับค่าสติล้วนเป็นปกติ

“ไม่ต้องสนใจหนู ตอนนี้สถานการณ์โดยรวมปรากฏออกมาแล้ว แค็กๆ เวลาไม่รอท่า รีบจัดการข้อมูลแล้วดำเนินการเถอะ!”

“เมื่อสี่ปีก่อน ปริมาณทองคำที่ขุดได้ในประเทศกลอเรลดลง ทำให้เกิดความตื่นตระหนกในหมู่ประชาชนและราคาข้าวของก็พุ่งสูงขึ้น จากนั้นพระราชาก็ได้พวคนอกรีตอันตรายมาจากเทพเจ้า ทำให้ทองคำที่ขุดได้มีปริมาณเพิ่มขึ้นอีกครั้ง ดังนั้นพระราชาก็ทำข้อตกลงกับเทพเจ้าเพื่อให้ได้มาซึ่งพวคนอกรีตอันตรายแบบนี้ แต่จอร์เจียที่เป็นเจ้าชายรัชทายาทในตอนนั้นไม่เห็นด้วยและทองคำที่ขุดได้ในครั้งที่สองนี้ส่งผลให้คนงานเหมืองจำนวนมากต้องทนทุกข์ทรมานจากโรคแปลกๆ ที่ทำให้อวัยวะแข็งตัว จอร์เจียเชื่อว่าทองคำเหล่านี้เป็นปัญหาและน่าจะเป็นพวคนอกรีตอันตราย จึงต้องการโอนเขตเหมืองไปให้สำนักจัดการพวคนอกรีตอันตรายดูแล” มู่เคอไล่เรียงเหตุการณ์อย่างรวดเร็ว

“แต่ประชาชนในตอนนั้นไม่ยอมรับ พวกเขาจึงมาประท้วงอยู่หน้าทางเข้าเพื่อถ่วงเวลาจอร์เจียเอาไว้ในวันที่จะโอนเขตเหมือง ขณะเดียวกัน...” ไปหลิวเลื่อนสายตาไปมองมหาบุโรหิตที่กำลังขุดดิน “พระราชาก็ฉวยโอกาสนี้แอบส่งมหาบุโรหิตเข้ามาในเมืองพร้อมกับพวคนอกรีตอันตรายที่ได้รับ และคิดจะฝังมันไว้ใต้ดิน แล้วทุกอย่างที่กล่าวมาข้างต้นก็นำมาสู่สถานการณ์ในตอนนี้

“แต่ไม่รู้ทำไมถึงฝังไม่สำเร็จ แถมยังปล่อยให้พวคนอกรีตอันตรายตนนั้นระเบิด”

“ดูท่าว่า พวกคุณพอจะมีความสามารถในการอนุมานสิ่งต่างๆ อยู่บ้าง” เสียงผู้ชายดังมาจากด้านบนเบาๆ “ในเมื่อพวกคุณเดาสถานะของผมได้แล้ว งั้นพวกคุณก็น่าจะรู้แล้วว่านี่เป็นถิ่นของผม ทำไมยังตามมาโดยไม่ดูความสามารถของตัวเองอีกล่ะ”

เสียงพูดของไปหลิวชะงัก เขาหันไปมอง เมื่อเห็นว่าผีเสื้อกระพือปีกตัวนั้น

เกาะอยู่บนไหล่ของจอร์เจียก็เลิกคิ้ว “แบบนี้เอง”

...มีนาสกลของอามันด์ถึงสัมผัสได้ยาก ทั้งที่สามารถสร้างดาเมงที่มีขอบเขตกว้างขนาดนั้น ที่แท้ก็ใช้ฝีมือนี้เอง

ใช้‘ร่าง’ดึงดูดความสนใจของศัตรู แล้วโจมตีด้วยการสร้างพายุเฮอริเคน จนกระทั่งได้ตัวเป้าหมายที่หลบหนี ขณะเดียวกัน ผู้ที่รับตำแหน่งเป็นผู้โจมตีหลักอย่างแท้จริงก็คือฝีมือที่ไม่ดึงดูดสายตาดังหนึ่ง --เรียกได้ว่าเป็นสกิลที่ยอดเยี่ยมจริงๆ เหมือนเขาเกิดมาเพื่อควบคุมผู้เล่นตำแหน่งตระเวนที่เคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงอย่างมูซ็อนเนิงของทีมตน

“เดิมทีคิดจะแยกพวกคุณออกจากกัน” ไปหลีกภัยไหล่ ก่อนยกมือทั้งสองข้างขึ้นในท่ายอมแพ้ “แต่ตอนนี้ดูแล้ว คุณคงหาวิธีป้องกันแผนการนี้ของพวกเราเอาไว้แล้วใช่ไหมครับ ประธานจอร์เจีย

“นาฬิกาทรายแห่งกาลเวลาก็คงอยู่ในมือคุณแล้วสินะ”

ไปหลีกเลื่อนสายตาลงมองนาฬิกาทรายที่กะพริบอยู่ในมือจอร์เจีย ก่อนยิ้มถาม “แต่เจ้าชาย พระองค์เคยคิดไหมว่า น้ำตาใครบ้างถึงจะสามารถเติมเต็มนาฬิกาทรายอันนี้”

ทันทีที่พูดจบ ไปหลีกก็ลากนิ้วชี้ขาลงด้านล่าง มูเคอเหลือบมองการกระทำของเขาทางหางตาและเข้าใจความหมายของสัญญาณมือน้อย่างรวดเร็ว วินาทีต่อมา มูเคอก็ไปปรากฏตัวอยู่ด้านหลังจอร์เจีย แล้วจ้วงมีดสั้นอันแหลมคมลงไปตรงคอด้านหลังของจอร์เจีย และตรึงเขาจากทางด้านหลัง

“เคลื่อนที่” ไปหลีกร้องสั่งอย่างใจเย็น “ทำตามแผนการก่อนหน้านี้แยกพวกคุณออกจากกันแล้วสู้แบบหนึ่งต่อหนึ่งอย่างสุดความสามารถ”

ณ บ่อรับชม

“ไปหลีกกำลังเสียเปรียบ” ลู่อี้จ้านจ้องหน้าจอใหญ่อยู่สักพักพวกลางครุ่นคิดแล้วจู่ๆ ก็หลุดพูดประโยคหนึ่งออกมา “จอร์เจียมีความได้เปรียบค่อนข้างมากทางด้านแผนที่เกม สกิลของอามันด์มีค่าเทียบเท่ากับการเพิ่มสมาชิกให้ทีมอีกหนึ่งคน คงจัดการได้ลำบาก”

เลียวเคอมองลู่อี้จ้านที่หลบเลี่ยงไม่ยอมตอบคำถามของตนอย่างสนใจ

“หัวหน้า สิ่งที่ผมถามคุณเมื่อครู่นี้ไม่ใช่สถานการณ์การแข่งขัน

“สิ่งที่ผมถามคุณคือเกิดอะไรขึ้นกับพวกนอกรีตอันตรรายใต้ทะเลที่จอร์เจียดูแลอยู่ต่างหาก ที่ผมเรียกคุณมาตรงมุมอัมจันทร์ของบ่อรับชมเป็นพิเศษก็เพื่อหลีกเลี่ยงพวกเฮยเถา คุณไม่จำเป็นต้องปิดบังผมก็ได้มั้ง

“เรื่องนี้ดูแวบเดียวก็รู้แล้วว่าต้องเกี่ยวข้องกับคุณ เมื่อสิบปีก่อนจอร์เจียเพิ่งอายุสิบหก เขาจะจัดการประเทศของตัวเองที่เปลี่ยนเป็นพวกนอกรีตอันตรรายได้ยังไง และสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรรายในตอนนั้นก็ไม่มีความสามารถและงบประมาณในการจมนพวกนอกรีตอันตรรายที่มีขนาดใหญ่เทียบเท่ากับประเทศหนึ่งลงสู่ก้นทะเลแน่ๆ

“คนที่ทำเรื่องแบบนี้ได้แถมยังสามารถเข้าไปยุ่งกับเรื่องนี้มีแค่คุณเท่านั้น บอกมาเถอะว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ คุณทำอะไรอีกล่ะ”

“เฮ้อ...” ลู่อี้จ้านลูบศีรษะของตัวเองพลางทำหน้าเบี้ยว “ถ้าฉันบอกนายไป นายจะต้องตำฉันแน่ๆ”

เลี้ยวเคอสู่ดลมหายใจเข้าลึกๆ พลังวางสองมือเท้าหัวเขา “คุณเล่ามาเถอะ ผมจะพยายามไม่ว่าคุณ เมื่อสิบปีก่อนคุณยังอยู่กับไป๋หลิวที่สถานสงเคราะห์เมตตาไม่ใช่เหรอ แล้วไปยุ่งกับเรื่องนี้ได้ยังไง”

ลู่อี้จ้านปิดหน้าต่างตัวเองเพื่อหลบเลี่ยงอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็จ้องรองหัวหน้าทีมตัวเองอย่างเลื่อนลอย ก่อนเอ่ยปากอย่างจ่นปัญญา “ตอนนั้นฉันอยู่ที่สถานสงเคราะห์เมตตาจริง ๆ แต่สถานะหัวหน้าหน่วย 1 ของสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรรายที่ไป๋หลิวตั้งค่าให้ยังคงอยู่ ทั้งๆ ที่ฉันล็อกอินเข้าสู่เส้นโลกนี้ตอนอายุสิบสี่ แล้วเด็กจะไปทำงานได้ยังไง ก็เลยคิดจะแก้มตาย

“ก่อนหน้าที่ฉันจะแก้มตาย ก็ได้รับรายงานเรื่องจอร์เจีย

“ตอนนั้นเขาขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่เขต 3 ที่ประจำการอยู่ใกล้กับทะเลกลอเรมมากที่สุด” ขณะที่ลู่อี้จ้านเล่า แววตากับน้ำเสียงก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นซับซ้อน “แต่ไม่นานคนของเขต 3 ก็พบว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ จึงรายงานเรื่องนี้มาที่สำนักงานใหญ่ พอฉันได้รับข้อมูลก็เตรียมจะออกไปจัดการ

“วันที่เกิดเรื่อง จอร์เจียเตรียมจะปิดเขตเหมือง แต่มีประชาชนมาประท้วงที่หน้าเขตเหมืองหลายแห่ง ทำให้ปิดไม่ได้ นี่หมายความว่าเด็กคนนั้น

แพ้เกมของไป่ลิว แต่เขาไม่ยอมแพ้ เขาติดต่อมายังเขต 3 ในเวลานั้น คิดจะยืมกำลังของพวกเราไปเผ่าเขตเหมื่อง ไม่ให้ประชาชนเข้าใกล้ จากนั้นค่อยจัดการกับทองคำด้านใน

“จอร์เจียนำทางเจ้าหน้าที่ภาคสนามของเขต 3 เข้าสู่ประเทศกลอเรน พวกเขาสอนตัวอยู่ในเหมื่อง รอให้ไป่ลิวปรากฏตัวพร้อมหินเปลี่ยนทอง จากนั้นก็จะแย่งเอาหินเปลี่ยนทองมา

“แต่จอร์เจียคิดไม่ถึงว่าพ่อของตัวเองจะทำข้อตกลงกับเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายเป็นการส่วนตัว โดยเอาความเจ็บปวดของประชาชนในประเทศไปแลกกับหินเปลี่ยนทอง และเตรียมจะให้มหาบุโรหิตเข้าไปฝังหินเปลี่ยนทองไว้ในสายแร่ ขณะที่ประชาชนกำลังถ่วงเวลาจอร์เจียเอาไว้

“พระราชินีไม่อยากให้จอร์เจียขัดแย้งกับประชาชนซึ่ง ๆ หน้าก็เลยเลือกวิธีนี้ คิดจะหยุดเรื่องวุ่นวายทั้งหมด

“ประเทศกลอเรนถูกไป่ลิวซ่อนเอาไว้ จำเป็นต้องให้คนกลอเรนนำทางถึงจะเข้าไปได้ ตอนที่ฉันไป จอร์เจียออกมาอรบฉันโดยที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย

“ขณะเดียวกันนั่นเอง คนสองกลุ่มที่ซ่อนตัวอยู่ในเหมื่องก็มาพบกัน ความขัดแย้งระหว่างนักบวชที่ต้องการนำหินเปลี่ยนทองไปฝังกับเจ้าหน้าที่เขต 3 ที่มาจับเก็บพวกนอกรีตอันตรายจึงระเบิดขึ้น”

ลู่อัจฉานลูบหน้าอย่างเหนื่อยล้า “ตอนที่ฉันกับจอร์เจียเข้าไปในประเทศกลอเรน ทุกคนในประเทศยกเว้นสัตว์ตัวเล็กๆ รวมถึงเจ้าหน้าที่ภาคสนามทั้งหมดของเขต 3 ต่างก็กลายเป็นรูปปั้นทองคำไปแล้ว

“มีแค่อาแมนด์ น้องชายของจอร์เจียที่รอดพ้นจากหายนะครั้งนี้ เพราะเขาถูกส่งตัวไปหลบในที่ปลอดภัยก่อนแล้ว

“จอร์เจียเสียใจมาก

“เขาคิดว่าทุกอย่าง...เกิดขึ้นเพราะตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นการล่มสลายของประเทศกลอเรน หรือว่าการตายของเจ้าหน้าที่เขต 3 กลุ่มนั้น

“ตอนนั้นผมทองยังแพร่กระจายออกไปด้านนอก เพื่อป้องกันไม่ให้พวกนอกรีตอันตรายตนนี้เปลี่ยนคนทั้งโลกให้กลายเป็นทองคำ ฉันก็เลยใช้ดาบตัดประเทศกลอเรนออกจากริมทะเล แล้วใช้โดมกระจกของสำนักจัดการ

พวกนอกรีตอันตรายครอบไว้เพื่อป้องกันการแพร่กระจายของผงทอง จากนั้นก็จมประเทศนี้ลงสู่ก้นทะเล”

ลู่อัจฉริยะกลับตา “...ยังมีเจ้าหน้าที่เขต 3 ในตอนนั้นที่รู้เรื่องนี้ นายก็รู้ แม้ฉันจะเชื่อใจเจ้าหน้าที่ของสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตราย แต่ก็ก็มีหลายครั้งที่ฉันต้องคิดเพื่อสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด

“สำหรับผู้คนส่วนใหญ่ สำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายเป็นสถานที่ที่มีแรงดึงดูดสูงมาก ขอแค่ขโมยผงทองจากพวกนอกรีตอันตรายที่อยู่ก้นทะเลขึ้นมาสักนิด แล้ววางผงทองเหล่านี้ไว้กับสัตว์ตัวเล็ก ๆ แค่นี้ก็สามารถผลิตทองคำได้เรื่อย ๆ ไม่มีวันหมดสิ้น ยากมากที่จะมีใครต่อต้านสิ่งล่อตาล่อใจแบบนี้ได้

“ฉันก็เลยใช้สกล โดยบอกกับจอร์เจียว่าฉันจะลบล้างการมีอยู่ของประเทศกลอเรนอกจากความทรงจำของทุกคน รวมถึงเขาด้วย

“...แต่เขากลับถูกเขาขอร้องฉันนานมาก ขอให้ฉันอย่าลบความทรงจำของเขา ถึงขั้นบอกว่าจะอยู่เฝ้าเขต 3 ตลอดไป จะให้เขาเป็นหน่วยเฝ้าระวังพวกนอกรีตอันตรายก็ได้ ขอแค่ฉันไม่ลบความทรงจำของเขาก็พอ

“สุดท้ายฉันก็ไม่ได้ลบความทรงจำของจอร์เจีย แต่เด็กคนนั้นช่างรู้ความ เขาสมัครเข้าทำงานในเขต 3 จนได้เป็นถึงหัวหน้าเขต ยอมอยู่ภายใต้การดูแลของฉันและสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตราย

“เขาคิดว่าตัวเองผิดต่อเจ้าหน้าที่เขต 3 ผิดต่อน้องชาย ก็เลยพยายามชดเชยให้พวกเขามาโดยตลอด ด้วยการเปลี่ยนเขต 3 ให้กลายเป็นคลังเก็บของกลายเป็นสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายที่ไม่มีหน่วยออกภาคสนาม แต่ตัวเองกลับพุ่งออกไปแนวหน้าเวลาจัดเก็บพวกนอกรีตอันตราย ค่าใช้จ่ายในการขยายพื้นที่ของเขต 3 ก็ตัดเงินจากบัญชีเขา แถมยังไม่ยอมให้น้องชายเข้าทำงานในเขต 3 สิ่งเหล่านี้ล้วนมาจากความพยายามของเขาทั้งนั้น

“ทองคำที่ใช้ขยายพื้นที่เขต 3...” ลู่อัจฉริยะเงยหน้ามองจอร์เจียที่อยู่ในหน้าจอขนาดใหญ่ก่อนถอนหายใจ “เดิมเป็นทองคำที่เขาเก็บไว้ตอนเป็นเจ้าชายแห่งกลอเรน จอร์เจียได้ขายทรัพย์สินของตัวเองจำนวนมาก แล้วเปลี่ยนให้เป็นกองทุนสำรองของสำนักงานจำหน่ายทอง จากนั้นก็ฝากไว้ด้านนอก

เพื่อเตรียมไว้ใช้สำหรับนำพาประชาชนในประเทศข้ามผ่านฤดูหนาวอันยาวนาน ในยามที่ไม่มีท้อง

“แต่สุดท้ายทองคำจำนวนนี้ก็ไม่ได้ใช้แจกให้ประชาชนเหล่านั้น แต่ใช้เพื่อขยายพื้นที่ของเขต 3 แทน

“จอร์เจียขยายพื้นที่ของเขต 3 ไปจนถึงริมทะเลกลอเร็น เขาเผื่ออยู่ที่เขต 3 มาตลอด เผื่อประเทศของตัวเองที่จมอยู่ก้นทะเล ห้ามไม่ให้ตัวเองหัวเราะ ห้ามไม่ให้ตัวเองมีความสุข ห้ามไม่ให้ตัวเองปิดความรับผิดชอบ อียากจะปกป้องทุกคนให้ดีที่สุดไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์แบบไหน จนในที่สุดเขาก็ค่อยๆ กลายมาเป็นจอร์เจียแบบในทุกวันนี้

“ฉันไม่รู้ว่ไปลั่วพุดอะไรกับเขา”

ลู่อี้จ้านก้มศีรษะอย่างอ่อนแรง “แต่หลังจากอายุสิบหก จอร์เจียก็ไม่เคยร้องไห้อีกเลย ไม่ว่าจะพบเจอเรื่องอะไรก็ตาม

“ฉันเคยถามเขา เขาตอบฉันว่าตอนที่เทพเจ้าทำให้ประชาชนของเขากลายเป็นทองเมื่อสิบปีก่อน พวกเขาไม่ต้องเจ็บปวดอีกต่อไป เขาจะต้องชดใช้ความเจ็บปวดที่เป็นสิ่งแลกเปลี่ยนกับทองคำนับพันปีซึ่งติดค้างเทพเจ้าแทน ทุกคนในประเทศกลอเร็นตามข้อตกลงให้ได้ในสัปดาห์นั้น จากนั้นการแลกเปลี่ยนระหว่างพวกเขากับเทพเจ้าจะจบลง เวลาจะย้อนกลับ คนเหล่านั้นก็จะฟื้นคืนชีพ เจ้าหน้าที่ของเขต 3 กลุ่มนั้นก็จะไม่ตาย และประเทศกลอเร็นจะกลับคืนสู่โลกใบนี้

“แล้วทุกคนก็มีความสุขเหมือนในอดีต

“เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่สามารถหลั่งน้ำตาเพราะความเจ็บปวดได้อีกแม้แต่หยดเดียว เขาต้องเก็บสะสมความเจ็บปวดเอาไว้บรรจุลงในนาฬิกาทราย

“แต่ในเกม...ของเทพเจ้า เดิมทีก็เต็มไปด้วยกับดัก” ลู่อี้จ้านหลับตาก่อนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ “บางครั้งฉันก็คิดจะเกลี้ยกล่อมเขา แต่พอมาย้อนนึกถึงตัวเอง ฉันก็เดินอยู่บนเส้นทางแห่งการเล่นเกมที่เทพเจ้าเหมือนกันไม่ใช่เหรอ

“บางทีเขาอาจเป็นเหมือนกับฉันที่ไม่มีความคาดหวังหรือทางเลือกอื่นนอกจากนี้อีกแล้ว”

ภายในเกม รอบนอกพระราชวัง

พายุเฮอริเคนยังคงหมุนไม่หยุด มู่ซื่อเจิงพยายามดิ้นรนให้หลุดจากโซ่เหล่านี้ แต่ ‘อามันด์’ กลับไม่ปล่อยยี่ให้เขาทำแบบนั้น

เจ้าสิ่งนี้เคลื่อนไหวเบามาก กระทั่งความรู้สึกกดดันที่สร้างขึ้นก็ไม่ชัดเจนเท่าที่รู้สึกได้จากอามันด์ตัวจริง การกระทำของมันไม่เหมือนสิ่งที่ทำหลังจากคิด แต่เหมือนผีเสื้อจริง ๆ ที่กำลังล่อมฆ่าเหยื่ออย่างไรราย่างนั้น เพราะมันเอาแต่ซ่อนตัวอยู่ในโซ่เฮอริเคนและพยายามเข้าใกล้เขาตลอดเวลา

แต่ก็ยังยุ่งยากมากอยู่ดี

ใช่ว่าเขาไม่มีทางหนีออกไป เพียงแต่มือของเขากำลังลั่น

...หยวนฉิงฉิง...เขาไม่ได้ยินชื่อนี้มานานแล้ว ทำไมคนที่ชื่ออามันด์คนนั้นถึงได้รู้จักหยวนฉิงฉิงด้วย

แม้แต่เขายังเกือบลืมไปแล้วแท้ ๆ ทำไมคนคนนั้นถึงได้รู้จัก ทำไมคนคนนั้นถึงจำได้ ทำไมคนคนนั้นต้องตอกย้ำเขาด้วย?

‘การขโมยของเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง มู่ซื่อเจิง’

‘การขโมยของมันไม่ถูกต้องนะ มู่ซื่อเจิง’

เสียงผู้ชายที่เย็นชาและเสียงผู้หญิงที่เคร่งครัดดังขึ้นพร้อมกันในหัวของมู่ซื่อเจิง ดวงตาของเขาบุ๋บไหวด้วยอารมณ์ที่หลากหลาย ผงปักผีเสื้อพลันปรากฏขึ้นกลางพายุเฮอริเคน ปะปนเข้ากับผงทอง ก่อนถูกมู่ซื่อเจิงสูดดมเข้าไป

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นมู่ซื่อเจิงสูดดมผงปักผีเสื้อเข้าไป ทำให้เกิดอาการวิงเวียน เข้าสู่สถานะเห็นภาพมายา ค่าสติเริ่มลดลง!]

ขณะที่ ‘อามันด์’ เข้าใกล้เขาตามทิศทางของโซ่ มู่ซื่อเจิงที่สมองว่างเปล่าก็ยื่นกรงเล็บออกไปคว้าก๊ีบติดผมสีทองที่ติดอยู่บนศีรษะของ ‘อามันด์’ แล้วหักทิ้งโดยไม่รู้ตัว

ก๊ีบติดผมสีทองร่วงจากใจกลางพายุเฮอริเคนลงสู่พื้น เกิดเป็นเสียงกริ้งกริ้งดังกังวาน

...เสียงนี้ซ้อนทับกับเสียงกริ่งบอกเวลาเลิกเรียนของคาบเรียนรู้ด้วยตัวเองช่วงค่ำในความทรงจำของมู่ซื่อเจิง

กลายเป็นท่านเทพในเกมสยองขวัญ 15
我在无限游戏里封神

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《我在无限游戏里封神》(Wo Zai Wu Xian You Xi Li Feng Shen)
Author © 壹鱼辣椒 (Hu Yu La Jiao)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7350-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี
บรรณาธิการ สุจิรา เตชะสัมพันธ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ พรพิศุทธิ์ ดวงสว่าง • ซันเอดิเตอร์ พชร เรืองฉาย
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ออกแบบปก สิริพงษ์ กิจวัตร • ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด
คอมพิวเตอร์ มนต์นันท์ • พิสูจน์อักษร ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละอ
ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเลี้ยงหวาน

และแล้วเกมของเทพเจ้าแห่งความชั่วร้ายก็มาถึงจุดจบ
ทีมคณะละครสัตว์เร่ร่อนจะต้องเผชิญกับถิ่นเจี้ยน <<คนจมน้ำจากอนาคต>>
จากเส้นเวลานับร้อยพันที่พันฝ่า บทสรุปของทุกคนจะลงเอยอย่างไร
หรือสุดท้ายไปหลั้วจะต้องกลายเป็น ท่านเทพ ในเกมสยองขวัญจริงๆ

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7225-0

18+ Angst, Gore, Self-sacrifice, etc.

485 บาท